BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar: 120 ► 1 Ekim / Cotmeh 1998 ► 150.000 TL.

TC, FAŞİZMİN ADIDIR!

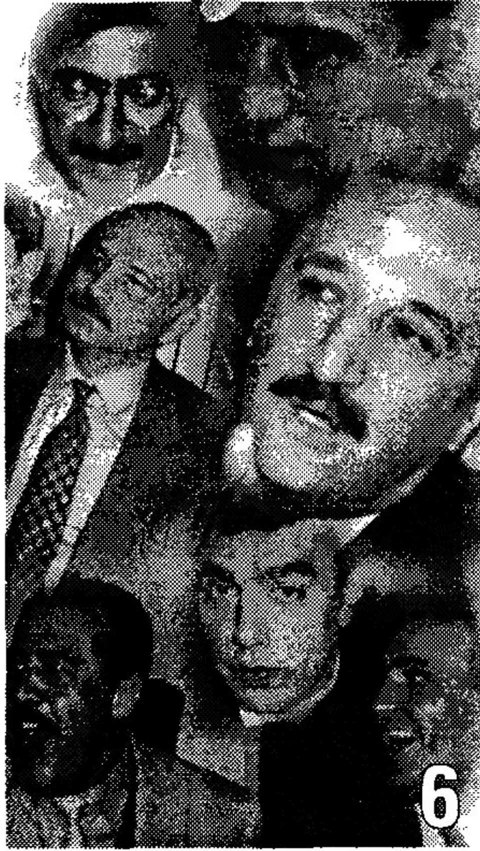
İşçilerin, köylülerin, emekçilerin cumhuriyetine devrimle varılacaktır!

Çete savaşları sürüyor!

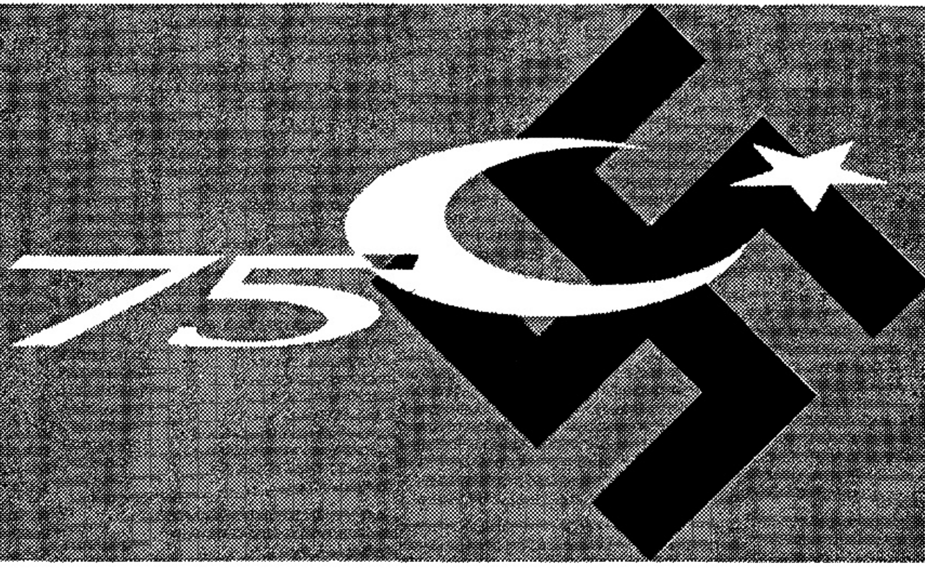
PKK'den bir "ateşkes" ilanı daha!

Ahlak üzerine...

içindekiler

TC, faşizmin adıdır!

İşçilerin, köylülerin, emekçilerin cumhuriyetine devrimle varılacaktır!

Bu yıl, TC'nin kuruluşunun 75. yıldönümü...

TC'nin 75. doğum gününü tantanalı bir şekilde kutlamak için hakim sınıflar büyük bir kampanya yürütüyorlar. Her gün bütün televizyon kanallarında gösterilen bıktırıcı reklam filmleri, diğer reklamlarla yarışıyor...

Tık tıklar, çocuk bezi, mama, çamaşır tozu vb. reklamları arasında, *"Türk milleti çalışkandır, Türk milleti zekidir"* (!) nidaları, Onuncu Yıl Nutku'ndan görüntüler, Türk bayrakları arasında her yaştan, meslekten, sınıftan insanlar konuşup, TC'nin üstün meziyetlerini anlatıyorlar. 75 yılda yapılanlar ve önümüzdeki dönemde yapılacaklar anlatılıyor.

Kampanya 29 Ekim'de doruğuna vardırılacak. Hakim sınıfların cumhuriyet kampanyasında üzerinde özellikle durulan iki konu var: TC'nin "vatanı ve milleti ile bölünmezlik" ilkesi ve TC'nin "laikliği"...

Kampanya, MGK'nin 28 Şubat kararlarında yeniden belirlediği *"TC açısından tehlike öncelikleri"* tespitleri üzerine oturtulmuştur. Türk hakim sınıflarının kemalist faşist kesimi, içinde bulunulan durumda iktidarları açısından tehlike önceliklerini, Kürt ulusal kurtuluş hareketinde ve şeriat tehlikesi veya irtica diye adlandırdıkları tehlikelerde görüyorlar.

Hakim sınıflar açısından, içinde bulunulan anda Komünizm/Sosyalizm öncelikli tehlike olarak görülmüyor. İşçi sınıfının örgütlenme ve bilinç seviyesi ve sınıf mücadelesinin andaki geri seviyesi göz önüne alındığında, bu tespitler yanlış da değil!

Cumhuriyetin 75. yılı dolayısıyla başlatılan kampanya, bu yüzden, işçi ve emekçi yığınları öncelikle iki noktada TC bayrağı altında safları sıklaştırmaya çağırıyor. Kemalist kesim tabanına moral verip onu sağlamlaştırmaya çalışıyor. Morale ihtiyaçları da var. Çünkü durumları hiç iç açıcı görünmüyor.

Tehdit ve tehlike olarak görülen "şeriat" konusunda durum şu: TC, güya "laik" bir devlet. "Din ve devlet işlerinin birbirinden bütünüyle ayrılması" şeklinde tanımlanan "laik"liğin kemalist yorumu ve uygulaması, dinin kemalist devlet tarafından yorumlanarak kemalist devletin güdümüne alınmasıdır...

TC, cami imamlarının devlet memuru olduğu, devlete bağlı bir "Diyanet İşleri Başkanlığı" üzerinden devlet adına din yorumu yapılan bir "laik" devlettir. Yani gerçekte laik filan de-

ğildir. Kemalist iktidarlar her dönemde dini kendi amaçları için kullanmışlardır. Kemalist burjuvazinin iktidardan uzaklaştırdığı, ya da iktidarda ye-

terince yer vermediği kesimler de Cumhuriyet tarihinin hemen her döneminde, kemalistlerle iktidar dalaşında din bayrağına sarılmışlar, "din elden gidiyor" şiarları altında, yığınları kendi iktidar mücadelelerinin aracı haline getirmeye çalışmışlardır.

Devletin kontrolü dışında kalan "din", her zaman kemalist iktidara karşı muhalefet odağı olagelmiş; yer yer "din devleti" şiarıyla da ortaya çıkan şeriatçı kesimle, güya laik kemalistler arasındaki iktidar dalaşı bütün cumhuriyet tarihi boyunca sürmüştür. Gerçekte ikisi de halk düşmanı olan siyasi güçler arasındaki bu dalaşlardan hep kemalist TC galip çıkmıştır. Onun bu galibiyetleri, hep "ilericiliğin gericiliğe"; "bağımsızlıkçılığın emperyalizme uşaklığa" karşı zaferleri olarak tanıtılmıştır...

12 Eylül 1980 askeri faşist cuntasının "komünist tehlikeye karşı" kullanmak amacıyla iplerini biraz gevşettiği dinci muhalefet, kısa sürede gelişerek 1990'lı yıllarda bizzat kemalist devletin koyduğu kurallar içinde siyasi iktidarın ciddi bir alternatifi haline gelmiştir.

Bu bağlamda şu bilinmelidir ki, artık, kemalist faşist iktidarın karşısına ciddi bir alternatif olarak çıkan "dinci" kesim –burada bu kesimin aşırı uçlarındaki kitle içinde örgütlenmesi ve etkisi büyük olmayan silahlı mücadeleyle şeriat devleti kurmayı hedefleyen kimi küçük örgütleri değil, bugün Fazilet Partisi tarafından temsil edilen ana gövdeyi, esas gücü kastediyoruz– eski tipte bir şeriat partisi değil, "modernleşmiş" din söylemlerini, demokrasi söylemleriyle de birleştirmeye çalışan bir siyasi harekettir.

O, tam da bu tavrı nedeniyle toplumun en yoksul kesimleri başta olmak üzere, var olan düzenden hoşnutsuzluk duyan kesimlerinin çekim odağı olmayı başarmış, kitleselleşmiş, oy bazında kemalist iktidarın siyasi partileriyle birincilik konusunda çekişir bir siyasi güç haline gelebilmiştir. RP'nin şahsında bu siyasi güç, 1995 genel seçimleri sonrasında kurulup-dağılan ANAP/DYP hükümeti ardından, DYP ile birlikte koalisyon ortağı olarak hükümette de yer almıştır...

İktidar nimetlerinin bu siyasi gücü daha da büyüttüğü görülünce, kemalist diktatörlüğün bekçisi ordu, duruma müdahale etmiş, Refahyol koalisyonu MGK kararları doğrultusunda devrilmiştir. Refahyol hükümeti devrilmiştir, fakat Refah Partisi'nin gücü bu darbeyle kırılmamıştır.

Kemalist devlet, Refah'ın siyasi temsilciliğini yaptığı akım tarafından, hem de bu devletin kendi koyduğu güya demokratik kurallar çerçevesinde ele geçirilip dönüştürülme tehditi altında bulunmaktadır! Bu akımın durdurulması, 75 yıldır süren kemalist faşist diktatörlük açısından elzemdir ve en birincil görevlerden biridir.

Şimdi demokrasi maskeli kemalist faşizmin, yine demokrasi maskeli dinci faşist bir alternatifi vardır. Ve bu alternatif, kemalist iktidar açısından korkutucu bir biçimde gelişmektedir. Bu gelişmeyi durdurmak için kemalistler RP'yi yasakladılar. Refah Partisi'nin kimi yöneticilerine siyaset yasaklandı. Son olarak RP'nin İstanbul Belediye Başkanı R. Tayyip Erdoğan da, hakkında Ziya Gökalp'ın bir şiirini okuması dolayısıyla verilen mahkumiyet kararının onanmasıyla yasaklılar kervanına katıldı...

Bütün bunlar, iki kesim arasında iyice sertleşen siyasi iktidar dalaşının görüntüleri. Kemalist kesim, Refahçılara saldırırken, bunu "laik, demokratik, hukuk devleti" olduğunu iddia ettikleri TC'yi şeriat tehliesine karşı korumak amacıyla yaptıklarını anlatıyor!

Şimdi Fazilet Partisi ismi altında faaliyet yürüten dinci faşistler de, gerçek laiklerin kendileri olduğunu, demokrasiyi kendilerinin savunduğunu, uluslararası hukuk kurallarının, insan haklarının savunucusu olduklarını vb. anlatıyorlar. İki kesim de yalan söylüyor.

TC'nin 75. yaşgününü kutlama kampanyası da, iktidarda olan ve iktidar tekelini paylaşmak istemeyen kemalist faşistlerin, kendi iktidarlarına halk içinde destek bulmanın kampanyası...

Kampanyanın ikinci önemli ayağı, Türklüğün yüceltilmesi; TC'de egemen ulus durumunda olan Türklerin saldırgan milliyetçiliğinin, Türk şovenizminin kışkırtılması. TC vatandaşlarının arasında ayrılık gayrılık olmadığı, onların hepsinin "eşit, özgür" vatandaşlar olarak Türk oldukları, TC'nin vatanı ve milletiyle bölünmezliği düşünceleri bu kampanyada yinelenip duruyor!

Aralarında "ayrılık gayrılık" olmadığı söylenen, hepsinin Türk olduğu söylenen TC vatandaşlarının çok önemli bir bölümünün Kürt olduğu ve onların kendi ulusal haklarını istediği gerçeği, bu kampanyada örtülmek isteniyor. Fakat gerçekler palavrayla örtülemiyor, şiddet kullanarak sonsuza dek gizlenemiyor...

Kuzey Kürdistan'da 1984'ten bu yana PKK önderliğinde yürüyen bir Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi ve bunun bastırılması için TC'nin yürüttüğü bir haksız savaş var. Bu savaş,

her gün onlarca ölü ve yaralıya, yılda milyarlarca dolarlık savaş harcamasına, doğanın mahvına vb. maloluyor.

Kemalist faşist hakim sınıflar, savaşın diğer tarafının kurmayı durumunda olan PKK'nin "siyasi çözüm" adı altında sunduğu anlaşma önerilerini kategorik olarak reddediyor. PKK'nin tek taraflı ateşkes ilanına askeri olarak daha fazla yüklenerek cevap veriyor. Amaç: PKK'yi askeri olarak bitirmek!

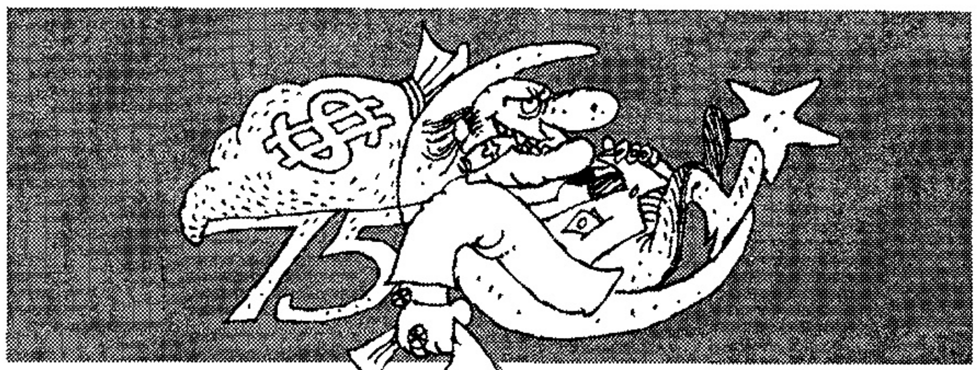
Aslında bu amaca ulaşılamayacağı artık ortaya çıkmış durumda. Kaldı ki, bu amaça ulaşılması mümkün bile olsa, artık bir ulus olduğunun bilincine varmış olan Kürtlerin ulusal hakları için yürüttükleri mücadele yine de sürecektir.

Kampanyanın bütün moral verici palavralarına rağmen, TC'nin 1923'te kurulduğu biçimiyle "ilelebet yaşaması" mümkün değildir. TC, Kürtlere ulusal haklarının en azından bir bölümünü eninde sonunda tanımak zorunda kalacaktır. TC'nin de efendisi durumunda olan emperyalist güçler, TC'den Kürt sorununa çözüm talep etmektedir ve bu işin salt askeri yöntemlerle çözümlenemeyeceğini, "siyasi çözüm" gerektiğini vurgulamaktadır.

Bugünlerde Sürgünde Kürdistan Parlamentosu'nun yeni dönem toplantılarının İtalyan Parlamentosu çatışı altında açılması; Güney Kürdistan'da Talabani ile Barzani'nin Washington gözetiminde barıştırılması, TC'nin kategorik olarak karşı olduğunu ilan ettiği bir Kürt devleti yönünde adımların yeniden atılması ve benzeri, TC'nin bu alanda da zor durumda olduğunu gösteriyor.

Gerçek gelişmeler, TC'nin bu haliyle yaşamının son demlerine geldiğini, onun önümüzdeki dönemde önemli değişikliklere uğramasının kaçınılmaz olduğunu gösteriyor. Gerçek, 75. yıl kampanyasında çizilen tozpembe tablolardan çok değişik! Kampanya bu açıdan, mezarlıktan geçerken kendine cesaret vermek için ıslık çalmaya benziyor...

Kampanyada resmedilen TC, yediden yetmişe herkesin sevip sahiplendiği bir devlet! Sınıflar, sınıf çelişmeleri yok! O devlette hukuğun üstünlüğü var, güçlerin ayrılması var, demokrasi var, özgürlük var. O devlet bağımsız, güçlü! Çizilen resimler günlük güneşlik.

Gerçekte bu devlet, daha kuruluşundan itibaren, kapitalistlerin ve toprak ağalarının, beylerinin devleti. Bu devletin ordusu, polisi, parlamentosu, yargısı ve tüm kurumları sermayenin hizmetinde. Bu devlet, sözde bağımsız, gerçekte emperyalizme bağımlı, emperyalist devlet ve tekellerin ve onların yerli işbirlikçilerinin devleti!

Bu devlette, kuruluşundan itibaren hüküm süren siyasi iktidar kemalist! Kemalist diktatörlük, açık terörü her zaman iktidarın temeli yapmış, lafta demokrat, gerçek faşist bir diktatörlük! İşçilere, köylülere, emekçilere, Türk olmayan milliyetlere, kadınlara gerçek anlamda demokrasi ve özgürlük yok bu devlette. Hatta bu devlette sömürücü sınıflar içinde kemalizme karşı çıkanlara da demokrasi ve özgürlük sınırlı!

Bu devlet, artık bu biçimiyle yaşamının sınırına gelmiş dayanmıştır!!!

Hakim sınıfların bu gerçeği gören bir bölümü, yapılacak kimi reformlar-

la TC'nin biraz biçim değiştirerek sürmesi için mücadele ediyor. Zaman onlardan yana işliyor.

Fakat reforme edilmiş, biraz "demokratikleştirilmiş", "Batı standartlarına uydurulmuş" TC de çözüm değildir. Gerçek çözüm, TC'nin temelindeki yanlışın düzeltilmesindedir!

TC, küçük bir sömürücü azınlığın devleti olarak, onların büyük emekçi çoğunluk üzerindeki diktatörlüğü olarak kurulmuştur.

Bize büyük emekçi çoğunluğun, işçilerin, köylülerin, emekçilerin devleti gereklidir.

Özgürlük, demokrasi, bağımsızlık, hukukun üstünlüğü vb. kavramların, emekçiler açısından birer kandırmaca olmaktan çıkıp gerçek haline gelebilmesi için önşart, siyasi iktidarın işçilerin, köylülerin, emekçilerin eline geçmesidir.

Gerçek çözüm, TC'nin işçi sınıfı önderliğinde, demokratik halk devrimiyle en ince zerrelerine kadar paramparça edilmesi; işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik iktidarının kurulmasındadır. Sosyalizmin, komünizmin yolunu açacak, gerçek kurtuluşun yolunu açacak çözüm de budur...

"Fakat bu çözüm, bugün açısından gerçekçi değil! İşçiler, köylüler bırakalım bir işçi-köylü devrimini, en basit haklar için bile yeterince mücadele etmiyor, devrime hazır değil" diyenlere, söyleyeceğimiz şudur: Siz bütün gücünüzle işçileri, köylüleri böyle bir devrim için uyandırmaya, örgütlemeye hazır mısınız?

Kendi umutsuzluğunuzu "gerçekçilik" vb. adına işçilere, köylülere mal etmeyin!

Reformizminize kılıf aramayın!

Ve gölge etmeyin!

Devrim er geç yenecektir!

29 Eylül 1998 ▲

Çete savaşları

Ortaya çıkan ilk belgelerde ve bantlarda, mafya/siyasetçi/bürokrat/işadamı ilişkilerinin, şimdiye kadar bilinenlerden çok daha girift ve yoğun olduğu görülmüştür. Devletin nerede bitip mafyanın nerede başladığını ayırmak çok güçtür. Devlet mafyalaşmış, mafya devletleşmiştir!

Ünlü çetebaşlarından Alaattin Çakıcı'nın kasetleri ve mesajları, bugünlerde hakim sınıfların gündeminde önemli bir yer tutuyor.

Önce, ANAP'lı Devlet Bakanı ve Başbakan Mesut Yılmaz'ın güvenilir adamlarından Eyüp Aşık'la Alaattin Çakıcı arasındaki bir telefon konuşmasının bandı çıktı piyasaya...

Bantta, abi-kardeşli konuşmalarda, Çakıcı kendine verilen tüyolar sonucu yer değiştirdiğini anlatıp Aşık'a onaylattırıyor, ardından "Mesut"un kendine haksızlık ve ayıp ettiğini anlatıyor; Aşık da Mesut hakkında kendisine bilgi verenlerin yanlış bilgi vermiş olabileceğini vb. anlatıyordu.

Daha önce de Aşık ile Çakıcı arasında telefon görüşmeleri olduğu medyaya sızdırılmış, bunun üzerine Aşık açıklamalar yaparak, kendisinin Çakıcı tarafından telefonla arandığını ve bilgi almak için onu dinlemek zorunda kaldığını vb. açıklamıştı. Ancak bant ortaya çıktığında, konuşulanların mahiyeti belirlendiğinde, durumun hiç de salt "bilgi almak için dinlemek" biçiminde açıklanamayacağı görüldü.

İlk tepkilerde, Aşık'ın savunulması gündemdeydi. Bant yayınlandığında ABD'de olan Mesut Yılmaz, Atlantik ötesinden bakanına sahip çıkmaya çalıştı, istifasını vb. gerektirecek bir durum olmadığını vb. söyledi.

Aşık ise, önce bandın "montaj" olduğu savunmasına girdi. Daha sonra, medyada dillendirilen kamuoyu baskısı dayanılmaz hale geldiğinde ise, *"yargıda aklanmak istediği"* gerekçesiyle ve bir *"delikanlılık"* yaptığını söyleyerek istifa ettiğini açıkladı. İstifasını açıkladığı basın toplantısında, kendisini *"çetelere karşı savaşta bir kaza kurşunuyla saf dışı kalan"* biri olarak niteledi. Kendisini çetelere karşı savaştığı için komploya kurban gi-

OKUYUCU MEKTUBU

Çete devleti ve çeteler, işçi ve emekçilere hesap verecek mi?

Evet! Devrimle!!!

Ülkemizde, çete devletinde *"çeteler tek tek yakayı ele veriyor"*... Tabii ki faşist Türk devletinin besleyip büyüttüğü çeteler...

Alaattin Çakıcı, Sedat Peker, Kürşat Yılmaz ve daha nice *"çeteler yakayı ele veriyor"*. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de işçi ve emekçiler "oh, nihayet çetelerden kurtuluyoruz" diye "bayram ediyor"...

Şu faşist devlete bakın siz!

TC, *"Orta Doğu ve Balkanlar'ın en güçlü devleti, Amerikan emperyalizminden sonra NATO'da en büyük kara gücüne sahip ülke"* değil miydi? Nasıl oluyor da, üç faşist bozuntusu, beş katil "yüce devlete sızıp" neredeyse onu ele geçirebiliyormuş; ve nasıl oluyor da, Türkiye'yi otuz yıldır kasıp kavuran cinayetler ve yargısız infazlar serisi, bu bir avuç çeteye, yeraltı dünyası mafyaya "eller yukarı" denilir denilmez son buluyormuş?...

Son bulmaz, çünkü bu faşist devletin kendisi ve yöneten-leri bizzat çetedir. İşin aslı, devlete "çete" falan sızmadı hiçbir zaman.

Türk devleti 1950'de NATO'ya girdiği dönemde, "komünist hareketin tehlikesi"ne karşı koymak bahanesiyle bütün NATO'ya üye emperyalist, kapitalist ülkeler gibi, Pentagon ve CIA benzeri gizli teşkilatını kurdu. Türk Silahlı Kuvvetleri içinde "Özel Harp Dairesi" adı altında kurulan bu teşkilat, Sovyet Kızıl Ordusu ve müteffikleri Kuzey Kürdistan-Türkiye'yi istila ederlerse, "cephe gerisi"nde "gayri nizami harp" yürütecekti.

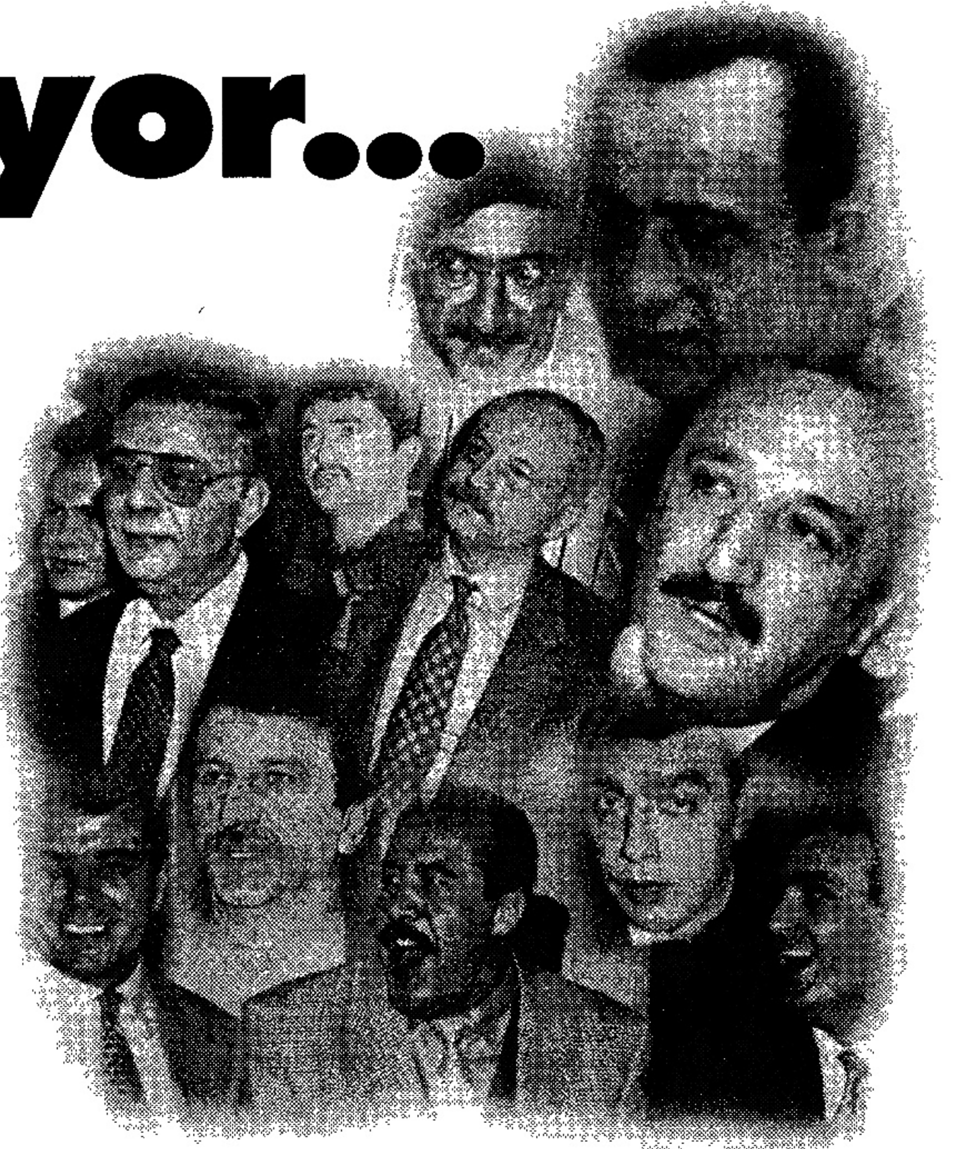
Faşist Türk devletinin 1960'lar ve 1970'lerdeki "Milli Askeri Stratejik Konsept"ine göre komünizm, "SSCB" şahsında "dış düşman", devrimci ve işçi hareketi şahsında

sürüyor...

den biri olarak tanıtmaya çalıştı...

Ardından, Eyüp Aşık'la Alaattin Çakıcı bantlarını medyaya dağıtan, DYP'li eski İçişleri Bakanı hakkında bir başka bant çıktı piyasaya. Bu bantta da Çakıcı şu ana kadar kimliği açıklanmayan "biri"yle konuşuyor ve bu konuşmada kendisine karşı yapılacak bir operasyonu dönemin İçişleri Bakanı Meral Akşener'in kendisine Kocaeli'ndeki eniştesi üzerinden haber verdiğini anlatıyordu. Bu bant üzerine, medyanın bir bölümü Meral Akşener'e –daha önce ettiği bazı sözleri de hatırlatarak– yüklendi, siyaseti bırakması çağrısını yaptı.

Meral Akşener, bu bantta kendisine tek taraflı olarak bir çete şefi tarafından gerçekle ilgisi olmayan bir suçlama getirildiğini, kendisine komplo yapıldığını söyleyerek siyaseti bırakma çağrılarını geri çevirdi. Eğer kendisinin Çakıcı ile ilgisi, onunla konuş-

da "iç düşman"dı. "Özel Harp Dairesi", 1960-1980 arasında "iç düşman"a karşı yasal faaliyetleri parlamento ve hükümet eliyle, siyasal faaliyetleri ırkçı faşistler ve faşist islamcı hareketle, yasa dışı faaliyetleri de faşist MHP'nin paramiliter gençlik örgütü "bozkurtlar" eliyle örgütledi.

Bu dairenin doğrudan doğruya kendi kontrolündeki "cezalandırma" ve "imha" operasyonları için de Türk İntikam Tugayı (TİT) ve Şeriatçı İntikam Tugayı (ŞİT) imzasını kullanan faşist timler seferber edildi. Bu işler için gereken maddi fonlar ve silah gücü şimdiye kadar olduğu gibi, faşist Türk devleti ve eroin ve silah kaçakçılığı trafiğinin, yani mafyanın kontrolü ve devşirilmesiyle sağlandı.

Faşist Türk devleti kendi eliyle binlerce dinci ve ırkçı faşisti silahlandırdığı ve himaye altına aldığı bir yasa dışı örgüt kurdu. Ordudan MİT'e, jandarmadan polise, siyasal partilerden basına, adliyeden maliye ve gümrüklere, spor kulüplerinden mafyaya kadar yayılan bir örgüt, herhangi bir çete değil, devletin kendisidir!

Bu nedenle kendi yaptıkları rezillikler ve canilikler –suikast, cinayet, tecavüz, soygun ve benzeri operasyonlar– liyakatla ödüllendirildi. Çete devlet, kendi yasalarını da çiğneyerek 1965-1980 arasında onbinlerce devrimci ve demokratı katletti.

12 Eylül 1980 darbesi, bu çeteyi "bizatihi devlet"in en "mutena" köşelerine yerleştirdi.

Kürt ulusunun ulusal baskıya karşı mücadelesini ve devrimci hareketi bastırma telaşı, bunların en kanlılarına diplomat, istihbarat ve emniyet yetkilisi sıfatlarının bahşedilmesini beraberinde getirdi. Şimdi 1968'den, ilk devrimci öğrencilerin öldürülmesinden tam otuz yıl sonra ve onbinlerce ölümün ardından, "bizatihi devlet" faşist çakalların "hizmet"lerine artık gerek kalmadığını ve bunları MİT'ten, ordudan, emniyet ve adliyeden temizleyeceğini ima ediyor.

İnanalım mı? Asla, çünkü bu faşist düzen kendi kendini tasfiye etmez. Çakıcı'yı tasfiye eder; yerine bir başka Çakıcı koyar, o kadar!

Kutlu Savaş, "Susurluk" raporunda ürpertici bir serinkanlılıkla şunu açıkça ifade ediyor: *"Her ne kadar sayın başbakanın hoşuna gitmeyecek olsa da, hukuk devleti bu tür kararları (yargısız infazlar) alacak ve infaz edecektir..."* Çünkü buna ihtiyaçları var.

Eğer "çeteler halka hesap verecek"se, bu, parlamentosu, adliyesi, maliyesi, istihbarat örgütleri, tüm kurum ve kuruluşlarıyla birlikte, faşist rejimin tamamının, faşist Türk devletinin tasfiye edilmesiyle olacaktır.

Bunu yapacak güç, Bolşevik Parti önderliğindeki işçiler ve emekçilerdedir! Çete devletin kendisidir! Çetelerden hesap devrimle sorulacaktır!

02.09.1998

Bir BP okuru. ▲

tuğu vb. ispatlanırsa siyaseti bırakacağını açıkladı.

Bu arada Fransa'da tutuklu olan ve Fransa'ya illegal girme ve sahtecilik suçlarından 6 ay hapis cezasına çarptırılan Çakıcı, Türkiye'ye iadesini engellemek için siyasi iltica isteminde bulundu. TC, ise resmi yollardan Çakıcı'nın iadesini istedi.

Çakıcı, Eyüp Aşık bandı yayınlandıktan sonra avukatı aracılığıyla bir açıklama yaparak, kendisinin 100'e yakın kez Eyüp Aşık'la, 10 kez de Mesut Yılmaz'la görüştüğünü açıkladı. Siyasetin temizlenmesi için Ecevit'le Deniz Baykal'a çağrıda bulunurak: *"CHP lideri Deniz Baykal ile DSP lideri Bülent Ecevit'e sesleniyorum. Onlar Türkiye'de kasetin yayınından sonraki durumu iyi değerlendirsinler. Siyasetteki kirliliği temizlemek için bu fırsatı iyi kullansınlar."* dedi. Ayrıca kendisinin *"kendini kurtarmak için devleti idam sehpasına çıkaranlardan"* olmadığı vb. mesajları da, kuşkusuz bu mesajların yöneldiği adresler tarafından alındı!

Şimdi birçok siyasetçi, işadamı, bürokrat merakla kimi korkuyla, kimi sevinçle yeni bantları vb. açıklamaları bekliyor! Çakıcı'nın daha çok şey bildiği ve siyaseti altüst etmek için elinde yeter belge ve bilgi olduğu görülüyor. Çakıcı, bu bilgileri devletle ve tek tek siyasi partilerle vb. pazarlıklarında koz olarak kullanacak. *"Devlete zarar verecek bilgi vermeyeceği"* yönlü açıklaması, pazarlığın başlangıcıdır.

Çakıcı'daki bilgileri, siyasetçiler siyasi rakiplerine, işadamları rekabette oldukları diğer işadamlarına, bürokratlar başka bürokratlara karşı kullanmaya çalışacaklar...

Ortaya çıkan ilk belgelerde ve bantlarda, mafya/siyasetçi/bürokrat/işadamı ilişkilerinin, şimdiye kadar bilinenlerden çok daha girift ve yoğun olduğu görülmüştür. Devletin nerede bitip mafyanın nerede başladığını ayırmak çok güçtür. Devlet mafyalaşmış, mafya devletleşmiştir!

Fakat, mafya devletin içinde de değişik çeteler vardır. Şimdi bunlar "çetelere karşı savaş" bayrağı ve şiarı altında birbirlerini tasfiye etmeye çalışıyorlar. Devleti tümüyle ele geçirmek için çeteler savaşıyor. Şimdiki "bant savaşları"nın gerçek anlamı budur.

Şimdi aysbergın su üstünde kalan bölümünde görünen ANAP ile DYP'nin değişik çeteler kurduğudur. Siyasi alanda çete savaşı, şimdilik ANAP ile DYP arasında yürümektedir. Fakat bu öteki partilerin "temiz" oldukları anlamına gelmez. Onların herbiri şu ya da bu ölçüde çete işlerine bulaşmıştır!

ANAP ve DYP şimdi güya çetelere karşı savaş adına birbirlerini tasfiyeye çalışıyor. ANAP çetesinden olduğu görülen Çakıcı'nın, şimdi saf değiştirmesi, çete savaşında DYP'nin eline büyük koz verdi.

ANAP, esas hedef olan Mesut Yılmaz'ı kurtarmak amacıyla şimdilik Eyüp Aşık'ı feda etti. Fakat bu hamlenin Mesut Yılmaz'ı kurtarmaya yetip yetmeyeceği belli değil.

DYP ve diğer muhalefet partileri Mesut Yılmaz'ın istifasını istemeye devam ediyor. Mesut Yılmaz, bu arada Latin Amerika'da gezisine devam ediyor...

Önümüzdeki ilk MGK toplantısının gündeminde "çeteler sorunu" var. Mesut Yılmaz'ın kaderi bu toplantıda belirlenecektir. Ordu, anda "devlet" için neyin yararlı ve gerekli olduğunu ortayla koyacak, Başbakan da ona göre davranacaktır!

Aslında MGK, kendi Başbakanı Mesut Yılmaz'dan hoşnuttur ve onun gitmesini hiç istememektedir. Demirel *"bantların delil olmadığı"*nı söyleyerek üzerinden yürünecek köprüyü kurmuştur...

Gelişmeler nasıl olursa olsun, Çakıcı olayı, yalnızca onunla ilişki içinde olan siyasetçilerin değil, bir bütün olarak devletin bütün kurumlarıyla nasıl yozlaşmış, kokuşmuş olduğunu ortaya koymuştur!

Temizliğin yalnızca siyaset alanında yapılması çağrısı, Çakıcı gibilerinin çağrısıdır. *"Devleti idam sehpasına çıkarmamak"*, Çakıcı gibilerinin çağrısıdır...

Şimdi üç beş siyasetçinin günah keçisi olarak damgalanıp feda edilmesiyle pisliklerin üzeri örtülmeye, devlet temize çıkarılmaya çalışılacaktır. Bu operasyon çoktan başlatılmıştır. Bu oyuna gelinmemelidir!

Sorun, şu veya bu siyasetçi, şu veya bu işadamı ve benzerinden kaynaklanmıyor. Sorunun temelinde sistem yatıyor!

Devlet yönetiminin şeffaf olmadığı; demokrasi adına faşizmin hüküm sürdüğü; ekonomide köşe dönmeciliğin, üçkağıtın temel ilke olduğu, devlet katında en küçük bir iş için bile "dayı" veya rüşvetin gerekli olduğu, Yargıtay Başkanı'nın bile *"hakimlerin vicdan ile cüzdan arasına sıkıştıklarını"* söylediği, yargının bağımsızlığının yalnızca kağıt üzerinde olduğu, piyasada dönen kısa vadeli çek ve senetlerin yarısından fazlasının karşılıksız olduğu, gücü gücü yetene ilkesinin hakim olduğu, milyonlarca insanın işsiz ve aç gezdiği ve fakat küçük bir azınlık için dünya cennetinin yaşandığı bir sistem mafyasız-çetesiz olmaz!

Kim "Temiz Toplum"un üç beş siyasetçinin temizlenmesiyle gerçekleşeceğini söylüyorsa, yalan söylüyor. Sistemi kurtarmaya çalışıyor!

Çetelere karşı savaş, faşist TC'ye karşı savaş olarak yürütülmek zorundadır...

Temiz toplum, ancak işçilerin-köylülerin iktidarının gerçekleştirildiği, bu kokuşmuş düzen **devrim**le yerle bir edildiği zaman gerçekleşebilir. Ve mutlaka gerçekleşecektir!

29 Eylül 1998 ▲

Seçimlerin akıbeti, alınan karara rağmen meçhul...

TBMM 1 Ekim'de yaz tatilinden çıkıp yeniden "çalışmalara" başlayacak...

Bilindiği gibi, bu parlamentonun tatile girmeden önce en son aldığı kararlardan biri, seçimlerle ilgili karardı. Parlamento, çok büyük bir çoğunlukla genel ve yerel seçimlerin 18 Nisan 1999'da birlikte yapılması kararını almış, bu bağlamda hükümetin üç bakanı değiştirilmiş, ondan sonra tatile girmişti.

Seçim kararı alındı alınmasına ama, daha seçim kararının alınmasının ertesi gününde mızıkçılık da başladı!

İlk mızıkçılık, hükümet ortağı Cindoruk'un partisinden geldi. Cindoruk iki seçimin birarada yapılmasının yanlış olacağını savundu.

Ardından DSP'den de benzer sesler yükseldi. DSP ek olarak *"Ülkenin menfaatleri açısından hükümetin istifa edeceği Aralık'tan, seçimlerin yapılacağı Nisan ortasına kadar dönemde görevi üzerlenecek «düşük profilli hükümet»in sakıncaları"* hakkındaki kaygıyılarını da kayda geçti.

Son bombayı Gaziantep'te bir açılışta Mesut Yılmaz patlattı. CHP'li Belediye Başkanı'nın iki seçimin birarada yapılmasının zorlukları üzerine sözlerine; Mesut Yılmaz, *"Aslında biz de karşıyız ama, CHP'nin zorlamasıyla bu kararı almak zorunda kaldık."* şeklinde katılarak *"Seçim kararının gözden geçirilmesi için, taşı kuyuya atanın adım atması"* çağrısında bulundu.

CHP, Mesut Yılmaz'ın bu kıvırtması karşısında kendilerinin alınan kararı doğru buldukları, kararı değiştirmek isteyen varsa, onların sorunu meclise getirmeleri gerektiği şeklinde tavır takındı...

Parlamento ahırında tepişme 1 Ekim'de başlıyor!

Görünen odur ki, meclis denen ahırda, yeni dönemde en önemli tepişmelerden biri bu noktada olacaktır. 18 Nisan'da iki seçim kararı alınmıştır. Fakat bu kararın değiştirilmesini isteyen epey milletvekili vardır.

En önemlisi, MGK da bu karardan pek hoşnut değildir.

Bu kararın uygulanması açısından en önemli tarih Aralık 1998'dir. Çünkü bu karara göre, hükümet Aralık 1998 de istifa edeceğini ilan etmiştir. Ondan sonra bir seçim hükümeti kurulacaktır. Bunun böyle yürümesini engellemek için hükümet kanadı her şeyi deneyecek, bu arada CHP'yi de bu kararı değiştirmek için yanına çekmeye çalışacaktır. Fakat CHP "şimdilik" kararlı görünmektedir.

DYP ve RP ise seçimi daha erken zorlamak için yollar aramaktadır. Ayrıca iki seçimin birbirinden ayrılması bu partilerin de isteğidir.

Bu durumda, önümüzdeki üç ay içinde, daha önce alınan seçim kararı şu veya bu noktasında değiştirilmek üzere gündeme gelebilir.

Meclis gündeminde bunun dışında gürültü koparacak maddelerin başında türban yasağının hafifletilmesi konu-

Faşist Türk devletinin bir numaralı savunucularından CHP'nin hesabı nedir?

Daha kısa süre öncesine kadar, Kürt kavramının anılmasına bile öcü gibi bakan CHP, bugün Kürt sorununa yaklaşımda demokrat görünmeye, Kürtleri ulus olarak tanımasa da etnik kimliğiyle birlikte Kürt kavramını telaffuz ediyor.

Birdenbire ne oldu bu baylara?!!

1989 yılında yapılan yasal değişikliğin ardından Türkçe dili dışındaki dillerde müzik kaseti ve gazete ve dergi yayını yapabilme hakkı getirilerek Kürtçe üzerindeki yasak bir ölçüde aşılsa da, bu yasak halen sürmektedir. Bugün bu sorun sözde aşılmış durumda görünüyorsa da, geçtiğimiz günlerde valiliğin yazılı emriyle 198 bandrollü kasetin yasaklandığını görmekteyiz.

Daha üç yıl öncesine kadar Kürt ulusal bayrağının rengi olarak bilinen yeşil, kırmızı ve sarı renkler yasak kapsamındaydı. Başta Diyarakır olmak üzere, Kuzey Kürdistan'ın bazı illerinde trafik işaretlerindeki –yeşil, sarı, kırmızı renkler– önce kaldırıldı, sonra yeşil renk yerine mavi renk konarak "sorun" çözülmeye" çalışıldı.

Bu sorunların "çözümü"nde SHP ve onun ardılı CHP neredeydi? Nerede olacaktı ki? 1989'da "Paris Kürt Konferansı"na katılan 7 Kürt kökenli milletvekilini ihraç etmekle meşguldü. 1990 yılında Kürt sorunuyla ilgili bir rapor hazırlayan CHP'nin önceli SHP, bu raporun Kürtçe'ye çevrilmesini öneren Merkez Yönetim Kurulu üyesini ihraç etmekteydi.

1991 yılında DYP ile koalisyon ortaklığı döneminde SHP'nin, Kuzey Kürdistan'a seferler yaparak, Kürt realitesini tanıdıkları mesajını vermesi ardından, fırtına koparıldı... Bugüne değin ortaya çıkarılan insan hakları ihlalleri ve 2 Mart 1994'te DEP Milletvekilleri'nin meclisten yaka paça alınmaları vb. faşist uygulamalardan, bu "sosyaldemokrat" baylar doğrudan sorumludur.

5 Ağustos tarihinde, Diyarbakır'da, bazı CHP milletvekillerinin hazırladığı *"Kürt Sorunu İle Demokrasi ve İnsan Hakları Raporu"* nun açıklanıp tartışılacağı gün, Parti Başkanı Deniz Baykal Antalya'da tatil yapmayı seçti. Bu da CHP'nin Kürt sorunu ve "demokrasi"den ne anladığının, soruna ne kadar ciddi yaklaştığının ve önem verdiğinin bir göstergesi değil mi?

Raporun masa başında hazırlandığı daha ilk bakışta anlaşılıyor. Zira "göçler"le ilgili verilerde, göç edenlerin gerekçelerinden en önemlisinin %40 ile işsizlik olduğu palavrası öne sürülürken, faşist Türk devletinin baskısı, zulmü ve yerleşim alanlarını yakıp yıkması nedeniyle sürgün edilenlerin oranı %10 olarak gösterilip faşist Türk devleti aklanıyor.

Faili meçhul cinayetlerle ilgili veriler de resmi açıklamalardan alıntı yapılarak aktarılıyor ve gözaltında kayıplarla ilgili ciddi bir veri ise yoktur. İHD'nin raporlarından hiç yararlanılmamıştır. Ekonomik verilerin tümü çarpıtmadır, gerçeklerden oldukça uzaktır. Yapılacak eleştirilere de hazır bir yanıtları var: *"Bu bir Ön Rapordur"* deniliyor.

Tüm konularda olduğu gibi, CHP, burada da faşist devletin koruyucusu-savunucusu olduğunu bir kez daha kendi kanıtlıyor.

Raporu hazırlayanlar, faşist Türk devletin tüm kurum ve kuruluşlarını incitmemek için, ellerinden gelen herşeyi yapıyor. Raporun başlığı *"Doğu ve Güneydoğu..."*. Oysa raporun iç kısımlarında, satır aralarında ya da sunuşta "Kürt Sorunu" olarak telaffuz ediliyordu. Kimi yerde sorunun çözümü için "Terör Sorunu" diye belirtiliyor, kimi yerde ise akan kanın kardeş kanı olduğu ve durması gerektiğinden bahsediliyordu.

"Köye dönüş projesi" adı altında çözüm olarak sundukları önerilerde; hakim sınıfların verilerine göre boşaltılan 3428 köy ve mezradan, sadece 905 köy için yardım öneriliyor, 2523 mezra içinse hiçbir öneri yok! "Köye dönüş projesi", başta DSP'nin ve Anasol-D hükümetinin "Merkezi Köy Projesi" gibi... CHP'nin de bunlardan farkı yok!

sundaki yasa tasarısı geliyor. FP ve ANAP bu konuda ilke anlaşmasına vardılar. DYP de türban yasağının hafifletilmesinden yana. MGK ise buna kesinlikle karşı. Bu durumda, bu yasa tasarısı ANAP'ı karıştıracaktır.

FP, özellikle Erdoğan'ın da siyasi yasaklılar kervanına katılmasının ertesinde, önceliği TCK'nın 312. maddesinin değiştirilmesi yönündeki çalışmalara veriyor. Bunun için partilerarası görüşme turları atılıyor. Hükümet partileri bu kanunun değişmesi yönündeki önerilere sıcak bakmıyor.

Ayrıca dokunulmazlık dosyalarıyla ilgili kavga sürüyor. Muhalefet, CHP ile birlikte dokunulmazlık dosyalarının Meclis Genel Kurulu'nda ele alınmasını istiyor. Hükümet, öncelikli olarak MGK'nin talep ettiği yasaların ele alınmasını istiyor.

Aşiretçiliği eleştiren CHP, bölgedeki örgütlerinin il başkanlarının çoğunluğunun, geçmişten bugüne aşiret reisleri olduğu gerçeğini nasıl örtbas edebilir ki? Koruculuk sisteminin bile aşiret reisleri üzerinden oluşturulduğunu herkes biliyor...

OHAL'in uzatılması için yapılan her oylamaya "Evet" oyu veren partilerden biri, geçmişte SHP, şimdiyse onun ardılı CHP'dir...

"Genel Af" üzerine yapılan konuşmada, düşünce suçlularına, 169'dan hükümlü olanlara, siyasi mahkumlara (silahlı eylemlere karışanlar hariç) af söylemlerine karşı, CHP milletvekili Hacaloğlu, *"Onlar için Türkiye kamuoyu henüz hazır değil"* dediyse de inandırıcı olamadı. Nihayet, kamuoyunu oluşturanlar da bugünkü parlamentoda bulunan partiler ve basındır, veya tek başına MGK...

Hacaloğlu raporu sunarken, *"Kürtler Türkiye'nin en büyük etnik gruplarından biridir"* sözünü etse de, *"Demokratikleşme ve İnsan Hakları"* raporunun 15. sayfasında *"Demokrasi ancak Cumhuriyet temellerinde yeşertilebilir"* ara başlıklı yazının birinci paragrafındaki *"Şeriat devletinden ulus devlete, ümmet kimliğinden yurttaşlık bilincine..."* anlayışında olan bir partiden Kürt sorununa samimi yaklaşım beklemek saflık olur. Bu demogojilere halkın karnı toktur.

Çözüm önerilerine gelince, rapora bakıldığında, bugün fiilen var olan ya da MGK'nın raporunu bile geriden takip eden öneriler sunulmaktadır. Dağ, fare bile doğurmadı...

Meclis seçim kararı aldı. CHP, ne aday adaylarının ön seçimle gelmesini, ne de ülke barajının yüzde 10'dan indirilmesini talep etti. İttifak için ise, ANAP'a yanaşan Ecevit'in DSP'sine öneride bulundu. Kürt işçisini ve yoksul köylüsünü etrafına toplamak, diğer "Demokrasi ve barış güçlerini" eritmeye çalışan bir parti olarak Diyarbakır'a çıkarma yapan CHP'nin, 5 Ağustos günü olumsuz tutumuyla birlikte, Ankara'daki hesaplarının Diyarbakır'a uymadığı görüldü.

Faşist Türk devletinin bu savunucularının Kürt sorunundaki önerileri gerçekleşse de, bu, Kuzey Kürdistan'lı işçi ve emekçilerin, Kürt halkının ve evet Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu değildir, olamaz da!

Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu da ancak ve ancak faşist Türk devletinin işçi sınıfı önderliğindeki devrimle yıkılması ve işçi-köylülerin devrimci iktidarının kurulmasıyla mümkündür.

Ulusal sorunun gerçek çözümü; ne burjuva önderliklerde, ne de burjuva partilerindedir! Gerçek çözüm; Bolşevik Parti önderliğinde demokratik devrimdedir!

Ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı, azınlık milliyetlere tam hak eşitliği ancak Sosyalizm'le garanti altına alınabilir!

18.08.1998, Bir BP okuru ▲

Yani, meclis ahırındaki tepişmeler için yeter kavga konusu var...

Daha Meclis'in açılışında, DYP protesto ederek açılışa katılmayacağını bildirdi. Burada DYP, ANAP'ın yiyiciliğini teşhir için, yeni meclis salonu inşasındaki yiyiciliği teşhir için bu eylemi yapacağını ilan ediyor!

Yiyiciler, başka yiyicileri teşhir ve protesto ediyor! Ne sahtekarlık!

Meclisin ilk işlerinden biri, kuşkusuz çeteler konusundaki düello olacak, her parti kendinin pür-ü pak, diğerlerinin çamur içinde olduğunu anlatacaktır! Bu bağlamda DYP, Yılmaz hakkında gensoruya hazırlanmaktadır.

Bu bağlamda işçilerin, emekçilerin söyleyeceği tek söz vardır: Yiyin birbirinizi, tepişin!

29 Eylül 1998 ▲

OKUYUCU MEKTUBU

Faşist Türk devletinin 55. hükümeti, tam enflasyonu düşürüyordu ki...

Faşist Türk devletinin 55. hükümeti her ayın sonunda enflasyon artış oranını açıklıyor. Enflasyon rakamı ne olursa olsun Anasol-D hükümeti, "enflasyonun" düşüşe geçtiğini söylüyor. Enflasyon rakamı çok yüksek de olsa, örneğin aylık tüketici fiyatları %10 bile artsa, bunu *"enflasyon düşüyor"* diye açıklıyor...

Fiyatlar bir ayda %10 artmışken enflasyon düşüyor denir mi? İşte Kuzey Kürdistan-Türkiye'de deniyor...

Bununla da gerçekte şunu söylüyorlar: Biz olmasaydık %20 olacaktı... Biz "iktidarda olmasaydık" yıllık enflasyon %200'lere, %300, %500'lere fırlayacaktı. *"Devredilen enflasyon"*, *"ertelenen enflasyon"* vs.'den söz edip: *"Biz yüksek enflasyon devraldık"*, ya da *"önceki hükümet vaktinde zam yapmadı, zamları biz yapmak zorunda kaldık..."* diyorlar...

Kendilerini böyle savunurken başlıyorlar rakamları, oranları manipüle etmeye! Başlangıç enflasyon oranı, 12 ay itibariyle... Fakat hep toptan eşya fiyat artışı sözkonusu ediliyor. Oysa, geniş emekçi kitleleri etkileyen asıl enflasyon rakamı temel tüketim malları, aylık fiyat artış oranına göre hesaplanmalıdır. Enflasyon rakamları asla gerçek hayat pahalılığını ortaya koyacak biçimde yapılmıyor... Bilinçli olarak hesaplamada bazı temel harcamalar dikkate alınmıyor...

Fakat, sahtekârlık sadece rakamları manipüle edip yanlış sonuçlar çıkarmakla sınırlı değil. Enflasyona nedenler bulmak konusunda ipe sapa gelmeyen "gerekçeler" de uyduruyorlar. Havalar soğuk gitti, buzlanma oldu, kuraklık oldu, havalar çok ısındı... Körfez'de savaş çıktı... Temmuz ayı enflasyonu yine yüksek çıktı ve hükümetin yıllık % 50 düzeyini tutturması artık mümkün değil vs. vs..

Fakat asıl önemli olan, anlattıkları koşulların düzelmesine rağmen, fiyat artışları tırmanışını sürdürüyor.

Enflasyon, işçi ve emekçilerden, yoksullardan zenginlere kaynak transferinin bir mekanizması olarak görülüyor. Öyle de olmak zorunda, çünkü emperyalist, kapitalist sistemin doğasıdır bu. Artık otuz kırk yılı aşkın bir süredir kabak tadı veren, "enflasyon canavarı" retoriği...

Oyunu sahneleyip oynayanlar arasında Dünya Bankası, IMF gibi kurumlar da başrolde oynuyorlar. IMF enflasyon düşmeli diyor... Enflasyonu düşürmek için de reel ücretler düşürülmeli, yani kamu emekçilerinin maaşları düşük tutulmalı, taban fiyatları ve tarımsal sübvansiyonlar kaldırılmalı, özellikle orta gelirli toplum kesimlerinin yararlandığı kamu hizmetleri, sosyal hizmetler budanmalı...

Amaç enflasyonu düşürmek değil, sömürü oranını daha da artırıp zenginlerin daha fazla kaynağı hortumlamasını sağlamak! Ve bunu yıllardır başarıyla yapıyorlar...

Hal böyleyken bir de ekonomiden sorumlu bakan oluyor... Hem de iki tane... Bunlardan "purosuyla" sivrilmiş olanı enflasyonun belinin mutlaka kırılacağını söylüyor. Bir spikerin, *"bu durgunluğa rağmen, piyasalarda yaprak kımıldamazken enflasyonun hâlâ yükseklerde seyretmesini nasıl açıklıyorsunuz?"* sorusuna, bakan dahiyane bir cevap veriyor: *"Fiyatlar hızla düşüyor, insanlar da bunu görüyor, bu düşüşün devam edeceğini düşünerek satın almalarını erteliyor. Biliyor ki, ilerde fiyatlar daha da düşecek... İşte bu yüzden piyasalar durgun..."*

Şunun mantığına bir bakın... Bu tür bir zihniyetle yönetilen bir ülkede işlerin daha nasıl gitmesini bekliyordunuz? Geçinebilmek için çırpınan milyonlarca işçi ve emekçi, yoksul, *"paramı nereye yatırırsam gelirim artar"* diyen rantiyecilerin yerine konuyor. Bu bakanı yalnızca rantiyecilerin ilgilendirdiği açıkça ortaya çıkıyor. Çünkü o, rantiyecilerin pozisyonunu toplumun tümününmüş gibi aktarıyor...

Zaten bu bakan da dünyayı rantiyecilerin gözüyle görüyor ve başka bir şey de görmüyor. Bir ülkede fiyatlar ayda %3.4 artar, yıllık enflasyon da %102, 103 oranında seyrederken ve faizler yükseklerde uçmaya devam ederken, hangi insan enflasyonun düştüğünden sözedebilir? Ensesi kalın, bu utanmaz göbekliler eder...

Ekonomiden sorumlu öteki bakan da: *"Ben gidişattan çok memnunum. Her şey hesapladığımız gibi yürüyor. Bu savaş kazanılacaktır"* diyor. Bakan gidişattan memnun ve gerçekten de herşey planladığı gibi gidiyor: Zenginler giderek zenginleşiyor, yoksullar daha da yoksullaşıyor! İşler yolunda...

Demek ki, insanlar şimdilik yalanla yaşamayı içlerine sindirebiliyorlar... Baksanıza, bakan *"insanlar ilerde daha ucuza almak için şimdiki satın almalarını erteliyorlar"* diyebiliyor... Kimse de çıkıp "hayırdır..." demiyor. Demeyi akıl bile etmiyor... Elbette "böyle camiye böyle imam" denmiştir, ama cami de imam da aynı kalmayacağına göre... Bu oyuna bir son vermenin zamanı mutlaka gelecektir.

Varsın bu oyunu bir süre daha oynamaya devam etsinler... Bu saltanatları er veya geç, bir gün mutlaka başlarına yıkılacaktır. Kendilerinin yarattığı o enkazın altında kalacaklardır. Varsın bir süre daha işçi ve emekçileri, yoksul köylülüğü uyutmaya çalışsınlar!

Bu uyutma ve aldatma, bir gün son bulacak!

Tüm bu yapılanların hesabı; bir gün devrimle, tüm hakim sınıflardan sorulacaktır.

16 08.1998

Bir BP okuru. ▲

Sendika ağalığına karşı isyan meşrudur...

Türk-İş'e bağlı Türk Metal Sendikası'nın 17 Eylül gecesi, saat 23.00'te kapalı kapılar ardında toplu iş sözleşmesini (TİS) imzalamasına karşı, taban isyan bayrağını kaldırdı.

Toplu iş sözleşme görüşmelerinin imzalanmasına birkaç gün kala %90 ücret zammı alacakları yönünde işçilere söz veren sendika ağası Mustafa Özbek, Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası (MESS) ile %43'lük anlaşmaya imza atınca, başta Bursa'daki Ordu Yardımlaşma Kurumu'nda (OYAK) çalışan yaklaşık 4500 Reno işçisi haklı olarak başkaldırdı.

OYAK'lı işçiler üretimi durdurarak, noterin getirilmesini ve istifanın gerçekleşmesi sonucunda ancak üretimi sürdüreceklerini açıklaması bir kıvılcım gibi neredeyse Türk Metal'in örgütlü olduğu tüm işyerlerinde isyan ateşinin yakılmasına yetti.

Bu meşaleyi TOFAŞ, Otosan, Arçelik, Beko, Packard, Uzell... işyerlerinde çalışan, kapsamdışı bırakılanlarla birlikte yaklaşık 30 bin işçi gördü ve isyan bayrağını kaldırdı.

Bunun arkasında Coşkunöz, Bosch, Profilo, VW, Mako, Simko işçisi sıraya girdi.

Hepsinin ortak talebi, Mustafa Özbek faşistinin başını çektiği Türk Metal sultasından kurtulmak. Haklı talep! Faşistlerin, bulundukları hiçbir yerde zorunlu kalmadıkça demokrasinin "d"sini toplumdaki bireylere göstermeyecekleri bilinmektedir. Bu durum sendikalarda da yıllardan beri sürdürülmektedir.

Toplu sözleşmelerde, göstermelik olarak işyerlerinde sözde anket formu göndererek güya işçilerin taleplerini öğrenmek isteyen Özbek şürekâsı, toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde işçilerin bu taleplerini görmezlikten gelerek, işçileri masa başında satmaktadır. İşyerlerinde en ufak bir eleştiri getiren işçiler azarlanmakta ve bu da yetmezse sendika-işveren işbirliğiyle işten atılmaktadırlar. Metal işçisi defalarca bunu yaşamıştır...

Metal işçisi, bugünkü başkaldırılarının da aslında risklerle dolu olduğunu, mücadeleyi istedikleri noktaya taşıyamadıklarında işten atılmalarının, en azından, mücadeledeki öncü kadronun işten atılacağını iyi bilmektedirler. Onlar buna rağmen, işyerlerindeki faşist yaptırımlar ve saldırıların taşınamayacak düzeye geldiğini, artık, "susma sustukça onurun ayaklar altına alınıyor" şiarıyla ifade edilecek duruma karşı isyan ettiler.

Eylemlerin ilk çıkışında burjuva medya olaya ilgi gösterdi. Özellikle NTV saat başı verdiği haberlerde canlı olarak Bursa'dan bilgiler ve görüntüler aktarıyordu. Fakat aradan fazla zaman geçmeden, bilinmeyen (aslında bilinen!) yerlerden gelen uyarılarla, artık eylemden pek söz etmez oldular. Yalnızca Özbek faşistinin konuşmalarını ve mesajlarını ekranlarında sunmaya başladılar.

Mustafa Özbek, işçilerin provakasyonlara gelmemelerini, bu işin DİSK'in, Birleşik Metal-İş Sendikasının eseri olduğunu, anlaşmanın iyi olduğunu vb. savunmaya çalıştı. Ama bunlar da işçileri ikna etmedi, tersine işçiler yine eylemlerinde, "Satılmış sendika!", "Satılmış Özbek istifa!" gibi sloganlar atmaya devam ediyorlardı.

Enflasyon oranının yaklaşık %90'larda ve hatta bir dizi temel gıda maddesinde %100'ün de üzerinde olduğu bilindiğinde, işyeri güvenliğinin olmadığı, patronların her istediği işçiyi işten atabileceği bir yasal zeminin olduğu koşullarda, asgari ücretle ancak sefalet içinde yaşanabileceğinin bilindiği koşullarda, Türk Metal ve Özbek'in halen anlaşmayı savunması, Türk-İş Başkanı Bayram Meral haininin de eylemdeki işçilere *"Türk Metal evinizdir, insan bir anlık öfke için evine küser mi? Sendikanızdan istifa etmeyin"* demesi, ar damarı çatlamış hainlerin işi olabilir ancak.

MESS'in patronları da has adamları Özbek'i kaybetmemek için strateji geliştirmeye çalışıyorlar. Onların ilk işleri hemen işçileri izine çıkarmak oldu. Amaçları işçinin öfkesinin dinmesi ve ardından Türk Metal ile anlaşarak öncü işçileri işten atmak, geriye kalan işçilerin gözünü korkutmak ve yine yılları alacak kölelik koşullarında ücret anlaşmalarıyla ve çalışma biçimleriyle kârlarına yeni kârlar katmak...

Ama metal işçisi tüm gençliğine, mücadeledeki tecrübesizliğine rağmen ileriye bakıyor. Onlar kendi aralarında oluşturdukları komitelerle ilk başta bu sarı sendikadan kurtulmanın mücadelesini veriyorlar.

Fakat 12 Eylül 1980 faşist cuntasının ürünü olan çalışma yasasının bir sonucu olarak, ancak noter üzerinden yapılacak istifaları usule uygun gerçekleştirebilmek için hukukçu olmak gerekiyor. Bu konuda hem prosedürü bilmek, hem de istifa için her işçinin yaklaşık 5-7 milyon lira noter harcı ödemesi gerekmektedir.

Hukuksal konuda, şu anda içinde örgütlenilecek sendika olarak görülen DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası yardımcı olmaya çalışırken, mali yükü her işçi kendisi çekmek zorunda.

Burada da bir başka oyun sahneleniyor; işverenler, ülkücü faşistler ve devlet işbirliği çerçevesinde gerçekleşen işbirliği sonucu birçok yerde istifa işlemini yaptırmak için noter bulunamıyor. Eften püften gerekçelerle işyerlerine gelip istifaları almıyorlar. Ama Reno'da olduğu gibi işçiler bunun da üstesinden gelmenin yollarını arıyorlar. TOFAŞ işçilerinin bir bölümünün yaptığı gibi, noter gelmiyorsa işçiler toplu halde ona gidiyorlar.

İşçiler bu gidişle Mustafa Özbek sultasından önemli oranda kurtulacaklar... Gidiş bu yönde!...

Ama bu yeter mi?

İşçilerin içinde bir bölümü Türk Metal'e dönüşü düşünebilir. Ama büyük bölümü başka arayışların içinde. Ufak bir bölümü, nasıl olsa *"tüm sendikalar da aynı, birbirinden farkları yok!"* yaklaşımıyla, sendikasız kalmanın hesaplarını yapıyor. Bir bölüm –ki, bu bölüm işçilerin çoğunluğunu oluşturuyor– alternatif olarak Birleşik Metal-İş sendikasını görüyorlar. Hak-

İş'in Özçelik-İş'ine güvenmiyorlar... Çünkü bir bölümü onları Refah/Fazilet Partisi güdümlü olarak gördüklerinden, bir kesimi de onların da anlaşmayı aynı gece Türk Metal'le birlikte imzalamış olmalarına kızmış ve gidilecek yer olarak görmüyorlar.

Birleşik Metal-İş Sendikası (BMS) ise işi ağırdan alıyor. MESS'in anlaşmanın yapıldığı geceyarısı, BMS Başkanını çağırıp, *"onlar imzaladılar, siz de imzalayın"* şeklindeki çağrısına, *"biz şimdi imzalamayacağız; bizim farklı prensiplerimiz var; biz tabanımızla ve TİS komisyonlarımızla görüştükten sonra karar vereceğiz"* şeklinde yanıt vermişler.

Mustafa Özbek'in hem onlar da anlaşmaya imza attılar demesi, hem de Birleşik Metal-İş'i kışkırtıcılıkla suçlaması hem bir çelişki ve hem de öfkelenmiş işçilerin bir bölümünün Birleşik Metal-İş'e yönelmesine yardımcı oldu sanki...

Birleşik Metal-İş Sendikası'ndaki reformist yöneticilerin MESS ile oturup hemen kapalı kapılar ardında anlaşma yapmamış olması ve önce tabanın temsilcileriyle görüşme yapması bir olumluluğa işaret etse de, sonuçta işçilerin sınıf örgütü, ya da sınıf sendikacılığı siyaseti yapıldığı anlamına gelmemektedir.

Çünkü, Birleşik Metal-İş Sendikası yıllardan beri yaptığı çalışmalarda, bir yere kadar çalışma mevzuatındaki olumsuzlukların ardına sığınarak, *"Türk Metal, metal işkolunda en büyük sendikadır ve mevcut koşullarda, Türk Metal TİS imzaladıktan sonra, biz bir şey yapamayız"* şeklinde bir uzlaşmacı hat izlemiştir.

Birleşik Metal-İş Sendikası'nın, işyerlerinde üyelerine seçtirdiği temsilcilerle altı ayda bir genel temsilciler kurulunu toplayıp işyeri sorunlarını tartışması, toplu iş sözleşmesi döneminde şubeler düzeyinde oluşturduğu toplu iş sözleşmesi komisyonlarının görüşlerini alması ve merkezi toplu iş sözleşmesi komisyonunda bazı şube temsilcilerinin bulunması da Birleşik Metal-İş'in sınıf sendikacılığı anlayışını savunan bir sendika olduğu tespiti için yeterli olamamaktadır.

Enflasyonun %100'lere vardığı ülkemizde, %40-50 gibi ücret artışlarına imza atılması, taban ücretlerinin çok düşük olması, çalışma koşullarının çok kötü olması, sağlık sorunlarının büyük boyutlarda olması ve buna karşı hiçbir grev mücadelesine girmeden anlaşmalara "kerhen" de olsa imza atılmasının savunulacak hiçbir yanı yoktur.

Yine ülkedeki en yakıcı sorunlardan biri olan ve tüm sorunların çözülmesinde önemli bir faktör olan Kürt ulusal sorunu konusunda hep suskun kalma ve bu konuda faşist devletin saldırılarına karşı sessiz kalma, sonuçta bir suç ortaklığı anlamına gelmektedir. Ve bu anlamda Türk Metal'den daha iyi bir sendika da olsa, Birleşik Metal-İş Sendikası'nın da reformist bir sendika olduğu ve sınıfın yakıcı sorunlarını çözmekten bir hayli uzak olduğu bilinmeli, bu bilinçle bu sendikaya girilmelidir.

Gerici sendikalar içinde yürütülecek mücadeleler sonucunda, kitlelerin kazanılması, sendikaların fethedilmesi gerçekleşebilir bir hedeftir. Ancak, sendikaların tabanı kazanıldığında, bu anlamda sendikalar fethedildiğinde, hakim sınıflar ve sendika ağalarının bu sendikaları kaybetmemek için böleceklerinin bilincinde olunmalıdır. İşçi sınıfı bu temelde bilinçlendirilmelidir. Doğru temelde eğitilmeyen bir sınıfın devrimcileşmesi ve ücretli kölelik sisteminin proletarya partisi önderliğinde yerle bir edilerek sosyalizme doğru gidilmesi temelinde kazanılması mümkün olmayacaktır.

İşçi sınıfı bu temelde eğitilmediği için, öncüler bu bilince sahip olmadığı için, OYAK işçisi, *"bizim işyeri yönetimiyle sorunumuz yok, sendikayla sorunumuz var"* demektedir. Bu, önemli bir yanlışı içinde barındırsa da, bu eylemler, sendika ağalarının bundan böyle kapalı kapılar ardında istedikleri gibi işçilerin çıkarlarına ters, ihanet anlaşmaları imzalayamayacakları yönünde bir UYARI niteliğini taşıyor.

Bu haklı bir tepkidir. İşçiler kendi örgütlülüklerini güçlendirerek, toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde edilgen rol oynamaktan çıkıp etkin bir rol oynamanın imkanlarını yaratmalıdırlar.

Türk Metal'e karşı verilen mücadele, işverenlere karşı da yürütülmelidir. Çünkü, bu anlaşmaları dayatan, işverenlerin sendikası olan MESS'tir. Sendika ağalarını besleyen de bu işveren sendikasıdır.

Onun ötesinde OYAK gibi bir işletmede, ordunun şahsında devletin büyük payı vardır ve dolayısıyla işçinin hakkı yalnızca Türk Metal tarafından yenmiyor, aynı zamanda ve esas olarak da OYAK somutunda devlet tarafından da yeniyor. O zaman işçilerin sorunlarının bal gibi işyeri yönetimiyle de olması gerekiyor.

Sorunun esası zaten emek-sermaye çelişkisinden kaynaklanmaktadır. Koç, OYAK, Uzel, Packard, Bosch vb.leri şahsında sermaye, işçileri mümkün olduğunca daha ucuza çalıştırarak, sağlıksız ve güvenliksiz koşullarda çalıştırarak kendi kârını en üst noktaya çıkarmaya çalışmaktadır. Bu amaç doğrultusunda, Özbek gibi sendika ağalarını, sendika bürokratlarını da satın alarak kullanmaktadır!

Bunun için her işçinin esas mücadele etmesi gereken güç, patronların şahsında sermayedir. Bu hedefi gütmeyen her işçi hareketi sermayeye teslim olur. Bugün Özbek, yarın başkası olur kullanılan.

İşçi arkadaşlar, kendi bağımsız örgütlenmelerini gerçekleştirerek, işyerlerinde gerçek temsilcilerini seçmelidirler. Toplu sözleşmelerin satılmasını engellemek için de her işyerinde Grev ve Mücadele Komitelerini kurarak, sendika ağalarını denetim altında tutarak, patronlara karşı inisiyatifi kendi ellerine almalıdırlar. Türkiye'deki yasalar bu konuda engeller oluştursa da, örgütlü güç karşısında hiçbir yasanın tutunamayacağı bilinmelidir.

Kuşkusuz, işçilerin sendikal örgütlenmesi de kurtuluş için yeterli değildir. İşçilerin, kurtuluş için Marksizm-Leninizm silahıyla donanmış bir öncü örgüte, Komünist Partisi'ne ihtiyacı vardır. İşçi sınıfının öncü unsurları Komünist Parti içinde birleşmelidir.

Bugün bu yolda ilerleyebilmenin yolgöstericiliğini yapacak bir teoriyle silahlanmış Bolşevik Parti vardır. Görev, bu partinin işletmeler temeline oturtulmasıdır.

OYAK/Reno işçisi, TOFAŞ/FİAT işçisi, Packard işçisi, Profilo, Otosan, Arçelik işçisi... bu görevi ne kadar çabuk kavrar ve ona uygun bir çalışmaya girerse, o kadar çabuk MESS ve Özbek'lerin sömürü çarklarından kurtulurlar.

Bu yolda verecekleri mücadelede şimdiden başarılar...

21 Eylül 1998

İstanbul'dan bir metal işçisi... ▲

PKK'den bir "ateşkes" ilanı daha...

Ağustos ayının ikinci yarısında, MED-TV'de bir hafta boyunca, 28 Ağustos'ta yapılacak telekonferansa telefonla katılacak olan A. Öcalan'ın basın mensuplarına çok önemli açıklamalarda bulunacağı anons edildi!

28 Ağustos günü akşamı MED-TV'de yapılan telekonferansta bu çok önemli açıklamanın ne olduğu ortaya çıktı...

PKK Genel Başkanı A. Öcalan, 1993 ve 1995'te yapılan iki "ateşkes" ilanına, 1 Eylül'den itibaren geçerli olacak olan bir tek yanlı "ateşkes" daha ekleyerek üçüncü kez "ateşkes" ilan ettiklerini açıkladı.

PKK'nin 1993'ten buyana yürüttüğü siyasetin, yani faşist Türk devletiyle anlaşma temelinde Kürt sorununa "siyasi çözüm" getirme siyasetinin doğal bir sonucu olan üçüncü "ateşkes" ilanı da, PKK'nin bu siyasetinin hangi boyutlarda olduğunu ortaya koymaktadır. Bu "ateşkes" ilan edilirken ve ilan edildikten sonraki süreçte savunulan görüşler, PKK'nin TC ile barışma siyasetinin, anayasal bazı değişikliklerle Kürt sorununun "çözülebileceği" yönlü siyasetinin, PKK için temel siyaset olduğunu bir kez daha göstermektedir.

"Ateşkes" ilanı, silahlı mücadelenin sürdürülmesi ya da diplomatik ilişkilerin biçimi ne olursa olsun, tüm mücadele biçimlerinin kilitlendiği merkezi nokta TC ile diyalog yolunun açılması ve "siyasi çözüm"ün elde edilmesidir.

Sorunun özü, herhangi bir dönemde savaşan güçler arasında "ateşkes" ilan edilip edilmeyeceği değildir. Eleştirimiz de, PKK niye "ateşkes" ilan ediyor biçiminde ve bu yönde değildir. Bizim eleştirimiz, PKK'nin "ateşkes" ilan etmesinin ardında yatan düşünceyedir. Bu düşünce de, faşist Türk devletiyle, –bu devletin varlığını sürdürmesi şartlarında– anlaşma temelinde "siyasi çözüm"ü sağlama reformist yaklaşımıdır. Bizim karşı çıktığımız ve Kürt ulusunun kurtuluşu adına savunulan siyasette reddettiğimiz temel sorunlardan biri, PKK'nin TC ile uzlaşma, reformist siyasetidir.

TC'Yİ İKNA ÇABALARI

PKK'nin özellikle 1993'teki "ateşkes" ilanından bugüne kadar savunduğu siyasette özde bir şey değişmese de, her "ateşkes" ilanı sürecinde öne çıkarılan bazı noktalar olmakta ve söylemde de değişiklikler olmaktadır. Gelinen yerde PKK'nin söylemine, "siyasi çözüm" için Türk hakim sınıflarını ikna etmeye yönelik olarak, TC'nin çıkarlarını savunma düşüncesi açıkça yerleşmiştir.

A. Öcalan 28 Ağustos'ta "ateşkes"i açıklarken, TC'nin 75. yılında yenilenmesi ve demokratikleşmesi gerektiğini, kendilerinin demokrasi sorununda ve dünyada neredeyse en çok sıkıştırılan Türkiye'yi düzlüğe çıkarmak için ateşkes ilan ettiklerini de anlattıktan sonra şunları da söyledi:

"Biz Türkiye için ne bölücü bir kuvvetiz, ne bütünlüğü zedeliyoruz, ne de hükümranlığını bozuyoruz. Tam tersine sağlam bir Türkiye bütünlüğü, yine fazla dışa bağlı olmayan, kendi halklarının yönetimine dayanan bir Türkiye için; emeğin, özgür yaşamın ne olduğunu

en iyi bilen bir taraf olarak üzerimize düşeni yapacağız." (Özgür Politika, 30 Ağustos 1998)

A. Öcalan, Türk hakim sınıflarının "en kutsal" tapınaklarından biri olan *"vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü"*nü savunduklarını açıklayarak, "bölücü" olmadıklarına yemin billah and içmektedir. Böylece, "siyasi çözüm" için diyalog yolunun açılmasının köşe taşlarını dizmeye ve Türk hakim sınıflarını ikna etmeye çalışmaktadır.

Bu ikna çabası içinde kendilerinin burjuva anayasalara ters davranmadıklarını da şu sözlerle dile getirmektedir:

"Biz, bize karşı uygulanan insanlık dışılığa karşı meşru savunma hakkımızı kullandık. Bu bütün anayasalarda vardır." (aynı yerden)

Burada öne çıkarılan esas sorun, PKK'nin mücadelesinin meşruluğu değildir. Burada, silahlı mücadelenin, ulusal kurtuluş için TC'ye karşı verilen mücadelenin, saldırı değil de, kendine saldırıldığında kullanılan bir taktik savunma aracı olduğu görüşü öne çıkarılmakta ve bunun da anda varolan burjuva anayasalara ters olmadığı düşüncesi savunulmaktadır. Bu düşünce, gerillanın durumu ortaya konulurken de şöyle ortaya çıkmaktadır:

*"İkincisi, siyasi süreç olursa elde silah dağda ne yapacaksınız? Bu pek sağlam bir duruş değil diyorsunuz. Bunun tabii ki önemi şurada; **siyasi çözüm aracı gerilla, eğer siyasi çözüm konusunda duyarlı adımlar atılırsa hiç kuşkunuz olmasın, sivil savunma gücü, emniyet gücü olur."** (abç, aynı yerden)*

"Siyasi çözüm" süreci sonrasında gerillanın ne olacağı anlatılırken, gerillanın "siyasi çözüm aracı" olarak ele alındığı açıkça savunulmaktadır. Bu tespitler, PKK'nin silahlı mücadeleyi TC ile uzlaşma ve anlaşma temelindeki "siyasi çözüm" stratejisine bağlı ele aldığını bir kez daha açıkça ortaya koymaktadır.

Kendilerinin "bölücü" ve "terörist" olmadıklarına Türk hakim sınıflarını ikna çabası içinde A. Öcalan, TC'nin ilk kuruluş belgesi olarak kabul edilen "Amasya Tamimi"nde savunulan görüşlerinin savunuculuğunu yaptı ve "ateşkes" sürecinde 1993'de Bingöl'deki gibi bir "provokasyonun olmayacağı" yönünde garanti de verdi.

DUYUMLAR VE "SİTEM"

A. Öcalan "ateşkes"i açıklarken, kendisine sorulan *"Ankara'dan bir işaret geldi mi?"* sorusuna şu cevabı verdi:

"Ankara adına konuşamam. Kaldı ki bu Türkiye'de çok istismar ediliyor. Ve ortamı daha da bozmak için başından beri engellemek için bir demagoji geliştirilmesi tehlikesi vardır. Ama şunu demek istiyorum, buna ilgi duyan görüş 93'ten daha da olgunlaşmıştır. Bu benim tahminimdir." (aynı yerden)

"Ateşkes"e ilgi duyan görüş 1993'e dönülüp bakıldığında, A. Öcalan burada Turgut Özal'a atıfta bulunmaktadır. T. Özal'ın ölümünden sonra ortaya çıktığı gibi, 1993'teki "ateşkes", perde arkasında yürüyen görüşmeler sonucu ilan edilmişti. Buradaki tavrında A. Öcalan, "benim tahminimdir" diye görüşünü açıklasa da, sorulan soruya açıkça "Ankara'dan bir işaret gelmedi" diye cevap vermemektedir.

"Ateşkes" ilanı sonrasında faşist Türk devletinin, bilinen tavırları karşısında A. Öcalan tavır takınırken, bazı duyumlar aldıklarını açıklamaya başladı. Yine MED-TV'de telefonla yaptığı konuşmalarda şunları söyledi:

"Şunu da çok iyi görmek gerekiyor ki; hem askeri, hem sivil kesim olağanüstü çalışıyor. Ateşkesi işletmemeleri mümkün değil, bayağı bu istemi dolaylı yoldan da olsa geliştirilsin diyen kesim. Ki onlara açık bu vesileyle seslenmek durumundayım." (Özgür Politika, 13 Eylül 1998)

"Biz isterdik karşı taraftan bir takım yanıtlar, tepkiler alalım şimdi aslında tepkileri göstermesi gerekenler, tabii devekuşu gibi başını yine kuma soktular, çok ilginç biz bunu tek taraflı ilan etmedik aslında, bizden rica edildi, ama kimdir bunlar, ne biçim kişiliklerdir, bir oyun mu oynuyorlar yoksa bir çelişki çıkmaz içindeler mi anlamak istiyorum." (aynı yerden)

A. Öcalan bu konuşmalarında aldıkları duyumların ne olduğunu ve duyumları kimlerden aldıklarını açıklamasa da, "Ankara'dan" kendilerine bazı işaretler gittiğini açıklama durumundadır. Daha sonra takındığı tavırda da A. Öcalan, "ateşkes" ilan etmelerinde aldıkları duyumların da rol oynadığını açıkladı. Duyumların pratiğe yansımaması sonucunda da şu tavrı takındı:

"Bu duyumlarımız, bizi halen pek tatmin edici bir pratik biçiminde sonuç vermemiştir. Ama biraz daha bekleyeceğiz." (Özgür Politika, 20 Eylül 1998)

A. Öcalan'ın takındığı bu tavırlar, TC ile perde arkası bazı pazarlıkların, görüşmelerin yürüdüğüne işaret etmektedir. Duyumlarının istendiği pratik sonuca yolaçmamış olmasını görünce de sitem etmeye başlanmıştır... A. Öcalan, 12 Eylül tarihinde Hollanda'nın Rotterdam şehrinde yapılan "Kürdistan Uluslararası Kültür Festivali"ne gönderdiği mesajda aynen şöyle demektedir:

"İsterdik ki 1 Eylül Dünya Barış Günü dolayısıyla uzattığımız barış elini Türk egemenleri kardeşçe tutsunlar, uzattığımız el havada boş durmasın." (Özgür Politika, 13 Eylül 1998)

Evet, A. Öcalan Türk egemenleriyle kardeşleşmek istiyor!

Türk hakim sınıfları, kendilerine uzatılan eli havada boş bırakmasalar da, bu eli "kardeşçe" tutsalar da, Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu sağlanamaz. Hele hele Kürt ulusundan işçi ve emekçilerinse hiç! Bu yaklaşım, tam da savunulan "siyasi çözüm"ün nemenem bir şey olduğunu ve "ateşkes" ilanının hangi anlayış temelinde yükseldiğini ortaya koymaktadır.

A. Öcalan burada, bizim yıllardır Kürt ulusundan işçi ve emekçilere anlatmaya çalıştığımız, PKK faşist Türk hakim sınıflarıyla anlaşmak istiyor; bu siyaset Kürt ulusunun ve Kürt ulusundan işçi ve emekçilerin gerçek kurtuluşunu sağlayamaz yönlü görüşümüzü bir kez daha onaylamaktadır.

"ATEŞKES"İN SEÇİM AYAĞI

A. Öcalan, "ateşkes"in süresi konusunda takındığı tavırda, kendilerine verilecek cevaba ve gelişmelere bağlı olarak "ateşkes"in sürüp sürmeyeceğine karar vereceklerini açıkladı. Bu arada, azami süre olarak da 18 Nisan 1999'da yapılacak seçim tarihinin esas alınabileceğini de savundu.

A. Öcalan henüz 1995'teki gibi bir seçim cephesi görüşünü dile getirmedi. Fakat, "ateşkes" ilanını doğru bulup savunanların takındıkları tavır ve yaptıkları yorumlarda, "ateşkes"in se-

çim ayağı da ortaya çıktı. Sürgünde Kürdistan Parlamentosu (PKDW) üyesi olan M. Sirac Bilgin'in takındığı tavır, bu konudaki yaklaşımı en açık biçimiyle ortaya koyan tavır oldu.

M. Sirac Bilgin, A. Öcalan'ın 28 Ağustos akşamı MED-TV'de yaptığı konuşmayı "tarihi" bir konuşma ve bunun Türk devletine *"inanılmaz fırsatlar"* sunduğu, *"barışın"*, *"Türkiye'nin uluslararası itibarının iadesini"* sağlayacağı biçiminde değerlendirdikten sonra; "ateşkes"in en önemli yanının; *"Çok geniş bir birleşik demokrasi platformu ile seçime girme ve hatta iktidara oynama"* konusunda, *"inanılmaz olanaklar açmış"* olması olduğunu savunmaktadır. M. Sirac Bilgin'in tavrı şöyledir:

"Demokratik güçlere katılmaya hazırlanan ve taze kan olarak nitelenebilecek olan önemli bir seçmen ve siyasetçi kitlesine güven vermek çok önemlidir. Bilindiği gibi önümüzde çok önemli olabilecek bir seçim süreci vardır. Türkiye'deki demokrasi yanlıları bu seçimlere çok iyi toparlanmış olarak girmeye çalışmaktadırlar. Bu demokratik güçler, açıkça ifade edelim sadece geleneksel muhalefet güçlerinden ibaret değildirler. Bunlardan bazıları, öyle görünüyor ki şimdiye kadar sistem içi olarak algılanıyordu." (Özgür Politika, 30 Ağustos 1998)

"Düşünün bugünkü seçim sistemi ile %28 civarında oy alan bir blok, gerçekten iktidara oynayabilir. Mecliste sağlanacak böylesi bir kalabalık temsilciler grubu Türkiye'de psikolojik açıdan da çok büyük değişiklikler yaratacak, halkların birbirlerine düşmanca bakışlarını engelleyecektir. Bence bu ateşkesin en önemli yanı bu olacaktır. Bu somuttur. Barışın uzak göründüğü bugünlerde, yeni bir ruhla kurulacak olan demokrasi platformunun bu ateşkesin yaratacağı güven ortamına ihtiyacı vardır. PKK ateşkesi ilan etmekle bu konuda üzerine düşeni yapmıştır. Bundan sonrası basına, demokratlara ve aydınlara kalmış bir iştir. Birlik ne kadar süratle olursa, seçimlere damgasını vurması o kadar kolaylaşacaktır." (aynı yerden)

M. Sirac Bilgin şahsında dile getirilen bu görüşler, 1995 Aralık ayında yapılan seçimler öncesinde ilan edilen "ateşkes" ve savunulan seçim cephesi görüşleriyle paralel görüşlerdir.

"Ateşkes"in 18 Nisan 1999 tarihine kadar sürüp sürmeyeceğinin garantisi yok. Fakat, seçimler bağlamında hesaplar yapılıyor. Yapılan hesapların tutup tutmayacağıysa, hakim sınıfların tavrına ve gelişmelere bağlıdır.

A. Öcalan'ın aldığını söylediği duyumlar, seçime katılma hesapları, HADEP'in tutuklu bazı yöneticilerinin serbest bırakılması, DTP Genel Başkanı Hüsamettin Cindoruk'un TÜSİAD'ın bir toplantısında "Kürt sorununun çözülmesi" gerektiğinden bahsedip, İrlanda-İngiltere örneğine atıfta bulunması vs. perde arkasında dönen bazı gelişmelere işaret etmektedir.

SONUÇ

PKK, faşist Türk devletiyle "siyasi çözüm" sağlamak amacıyla "ateşkes" ilan ederken, TC ile diyalog yolunun açılabilmesi için birçok yola başvurmakta ve hesaplarını da çok yönlü yapmaktadır.

PKK, bir yandan faşist Türk devletinin egemenlerini ikna etmeye çaba gösterirken, diğer yandan da PKK'nin istediği gibi bir gelişme olmazsa –ki şu an gelişmelerin bu yönde olduğu gözlenmektedir–, tehditleri de elden bırakmıyor. Her Kürdün bir bomba olup patlayacağı, bir bombalamada yüzlerce kişinin ölebileceği ve bunun sorumlusunun da Türk devletinin yöneticileri olacağı vb. vb. tehditler de savrulmaktadır.

Bu bağlamda PKK; radikal, devrimci sol ile de her zamankinden daha geniş ve söylemde doğru yaklaşımlara sahip bir eylem birliğini gündeme getirmekte, böylece hem kendi tabanındaki devrimcilere devrimle de bağını bütünüyle koparmadığı mesajını vermekte; hem de hakim sınıflara –eğer onlar uzlaşmaya yanaşmazsa– başka alternatifleri de olduğu mesajını iletmektedir. Burada da PKK'nin bugünkü çizgisi açısından geliştirilmeye çalışılan devrimcilerin eylem birliği, Kürt sorununun siyasi çözümü için bir yedek olarak düşünülmektedir.

Diğer yandan, "ateşkes"in bir ayağının da emperyalist ülkelerdeki diplomatik çabaların geliştirilebilmesi olduğu, TC'ye Kürt sorunu bağlamında daha fazla "baskı" yapılmasını sağlamak ve arabulucu rolüne soyunmak isteyenlerin eline "silah" verebilmek için de "ateşkes" ilan edildiği açıkça savunulmaktadır.

A. Öcalan, Avrupa Birliği Dönem Başkanlığı'nı yapan Avusturya Başbakanı Viktor Klima'ya gönderdiği mektupta; *"Biz bu ateşkesle aynı zamanda, sizlerin bize yaptığınız çağrıya da cevap vermiş oluyoruz, ortak çabamızın olumlu gelişmelere yol açacağı ise kesindir." (Özgür Politika, 23 Eylül 1998)* görüşünü dile getirmektedir.

Türk hakim sınıfları ise, anda, bilinen tavırları takınmaktadır. Operasyon üzerine operasyonlar, baskılar, köy yakmalar, zorla koruculaştırma ve sürgün, orman yakmalar vb. vb. sürüyor. Tüm bunların devam ettiği Eylül ayında görüldü. A. Öcalan da bu gelişmeler karşısında Eylül ayı sonunda, Ekim ayı başında geniş açıklamalarda bulunacağını belirtti. Bu arada, 27 Eylül'de Güney Kürdistan'da PKK ile KDP arasında "ateşkes" sağlandığı haberleri verildi.

Gelişmeler "ateşkes"in sürmesi ya da bitirilmesi, kısacası hangi yönde olursa olsun, PKK'nin siyasi yaklaşımını değiştirmez. 1993 ve 1995'e göre PKK uluslararası alanda diplomatik ilişkilerde daha da ilerlemiş durumdadır. "Ateşkes"in sürdürülmesi ya da bitirilmesi durumunda, her iki açıdan da kendilerinin "barışçıl" olduğunu, savaştan yana olanın Türk devleti olduğunu savunup, TC ile diyaloğun sağlanabilmesi için emperyalist kurum ve kuruluşlara çağrıda bulunacaktır. Temel siyaset bellidir; faşist Türk devletiyle diyalog ve "siyasi çözüm" sağlamak. Bu hedefe varılıncaya kadar da "ateşkes"ler hep yeniden gündeme getirilecektir.

Bu siyaset temelinde verilen mücadele sistem içi bir mücadeledir. Bu mücadele başarıya ulaşsa da Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu sağlanamayacaktır. Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, faşist Türk devletiyle, Türk hakim sınıflarıyla anlaşmayla değil; değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi temelinde, faşist Türk devletinin yıkılmasıyla, DEVRİMLE ve işçilerin-köylülerin devrimci -demokratik iktidarının kurulmasıyla mümkündür.

Gerçek kurtuluş, DEVRİMDE! SOSYALİZMDE!

29 Eylül 1998 ▲

Kürtleri Türkleştirme planları...

Faşist Türk devletinin tüm ulusal baskılarına rağmen, yerini yurdunu terketmeyenler, hakim sınıfların gözünü daha çok korkutmaktadır. Hele bunlar bir de 14-16 çocuk sahibiyse, bir o kadar daha "tehlikeli" insanlar oluvermektedirler.

Kuzey Kürdistan'da feodalizmin kalıntılarının hâlâ yoğun olması sonucu da, evin geçimini sağlayan kişi esasta erkektir. Okula, en azından ilkokula (orta ve yüksek okullara gitmede kadınların oranı zaten çok daha azdır) gidip Türkçe öğrenmek zorunda kalanlar da esas olarak erkeklerdir. Gerek okul yaşamı ve gerekse de iş, çalışma yaşamı, erkek Kürt işçi ve emekçilerin Türkleştirilmesi, zorla asimile edilmesine daha fazla olanak tanımaktadır. Fakat, Kürt emekçi kadınları, gerek okula gitmeme ve gerekse de esasta ev ve tarım işlerinde çalışması sonucu kendi dillerini, kimliklerini daha fazla koruyabilmektedirler.

Kürtlerin Türkleştirilmesinin önünde en büyük engellerden(!) biri de budur. Bu durum, Türk hakim sınıflarının istediği bir durum değildir. Hakim sınıflara göre, *"Türkçe bile bilmeyen kadınlar, evlerinde çocuklarına Türkçe öğretemez ve bu çocuklar da büyüdüklerinde bölücü olmaktadırlar"*. Kürt ulusunun ulusal mücadelesini bastırmak, yok etmek için bu temelin de ortadan kaldırılması gerekiyor...

Bunun için de bir yandan "nüfus planlaması" adı altında Kürt nüfusun çoğalmasını engellemek için çalışmalar yürütülürken, diğer yandan da, TC'nin 75 yıldır Kürt ulusu üzerindeki zulmüyle Türkleştiremediği Kürtleri "yardımseverlik" maskeleriyle Türkleştirmeye çalışmaktadırlar.

Ulusal baskının bir yönü, sömürgeci eğitimin bir yolu olarak Yatılı İlköğretim Bölge Okulları (YİBO) projesi, Anasol-D hükümeti tarafından yoğun bir biçimde gerçekleştirilmeye çalışılırken, Türkleştirme amacıyla birçok başka proje de gündeme getirilmektedir.

Bunlardan biri, "nüfus planlaması" için çalışan *"Gönüllü Kuruluşlar Ulusal Kadın Sağlığı Komisyonu"* dur (KASAKOM). Adı üzerinde: *"Ulusal Kadın Sağlığı Komisyonu"*.

Kuşkusuz bu, Türk ulusal kadın komisyonudur. Ve bunun da amacı Kürt kadınlarını Türkleştirmektir. "Nüfus planı" da buna uygun yürütülmektedir. Hatta Kürt kadınlarının çocuk doğurmaması için, kısırlaştırma veya spiralle korunmayı kabul edenlere 50 milyon lira ödül bile verilmektedir.

Gün geçtikçe projeler çoğalıyor. KASAKOM'dan sonra *"Çok Amaçlı Toplumsal Merkezler"* (ÇATOM) ve daha sonra da *"Toplumsal Kalkınma Merkezleri"* (TOKAP) vb. projeler uygulanmaya başlandı. Bu projelerin hepsinin de hedefi başta Kürt kadını olmak üzere Kürtleri Türkleştirmektir. Fakat bu, Kürt, onların deyimiyle *"Doğu ve Güneydoğu"* kadınının iyiliği için yapılıyormuş gibi gösterilmektedir. Burjuva medya, Kürt kadınlarının ne kadar kötü şartlarda yaşadıklarına dair tespitler yaparak timsah gözyaşlarını dökmede birbiriyle yarış içinde... Bu arada da gerçek yüzlerini gizleyememektedirler.

Burjuva gazetelerde, 1997 sonu ve 1998 başında faşist Türk ordusunun emirerliğinin doruğa çıktığı ve *"asker görevini yaptı, sıra siyasetçilerde"* diyerek, Kuzey Kürdistan'da ekonomik ve sosyal önlemlerin alınması gerektiğinin, aksi halde bunu da ordunun yapacağı propagandasının yapıldığı dönemde, Siirt Valisi Osman Acar'ın uygulamaları da yoğun bir biçimde propaganda edildi. Siirt Valisi Osman Acar, diğer şeylerin yanısıra şunları da söylemektedir:

*"Kadınlar Türkçe bilmediği için evde yetiştırdiği çocuğa da Türkçe öğretemiyor. O evde yetişen çocuklar da ortaokul çağına geldiğinde ikileme girip Kürtçü oluyorlar. **Bin yıldır birlikte yaşadığımız insanlara Türkçe öğretemiyorsak bu bizim ayıbımızdır."*** (abç) (Ülkede Gündem, 10 Nisan 1998)

Altı çizilen yerde Osman Acar Türklerin "ayıbını" dile getirerek ne kadar da alçak "gönüllü" olduğunu göstermeye çalışıyor. Ama bu tavır gerçekte, soykırımcıların günah çıkarmasıdır. Osman Acar, faşist Türk devletinin tüm çabalarına rağmen Kürtleri Türkleştiremediğinden yakınıyor.

Baskıyla, zulümle, katletmekle Türkleştiremediklerini görünce de yeni yollar aranıyor. Bulunuyor da: Kürt çocuklarını, kendi dillerini öğrenmeden, Kürt olduklarının farkına varmadan Türkleştirmek! Bunun için de çocukları yaratanlar, yani Kürt kadınları Türkleştirilmelidir sonucuna varıyorlar.

Bu yaklaşımı en açık biçimde ifade edenlerden biri Türkiye gazetesinin köşe yazarlarından Rahim Er'dir. Soyadına uygun olarak Rahim Er, MGK merkezli siyaseti şöyle ortaya koymaktadır:

"Güneydoğunun temel meselesi kadın. Bazı yerlerde bırakınız kültürü, bırakınız okuma yazmayı, kadın Türkçe dahi bilmiyor. (...) Böyle bir güneydoğulu kadın, bu kadar çocuğu nasıl yetiştirir, nasıl eğitir, topluma nasıl kazandırır?

İmkânsız. (...)

Asker, polis ve korucuların canlarını dişlerine takarak ve binlerce yaralı pahasına verdikleri mücadele ile ayrılıkçı unsurların bölgedeki nüfuzu ciddi ölçülerde geriletildi.

*Şimdi bu başarının eğitim, kültür ve ekonomik seferberlikle desteklenmesi lazım. **Böyle bir seferberliğin nirengi noktası da ailedir. Ailede de kadındır. Kadını kalkındırmak lazım. Türkçe bilmeyen, hatta açıkça söylemek lazımsa hiçbir şey bilmeyen kadın çocuğuna ne öğretebilir?***

Yeni Teşvik Kanunu çerçevesinde bölgeye akıtılacak imkânların çok seçici ve dengeli olması gerekir." (abç) (Türkiye, 28 Ocak 1998)

Rahim Er'in burada ortaya koyduğu tavır, hem Türk şovenizminin hangi boyutlarda olduğunu, hem Kürtlerin Türkleştirilmesi amacını ve hem de bu

Türkleştirme projesinde neden Kürt kadınlarına yönelindiğini çok açık bir biçimde ortaya koymaktadır.

Buna göre, Kürt kadını Türkleştirilirse, yakın gelecekte Kürt ulusunun varlığı da ortadan kaldırılmış ve *"Kürt sorunu da halledilmiş"* olacaktır. İşte bunun için kollar sıvanmış, ÇATOM, TOKAP, KASAKOM vb. oluşumlar, "sivil örgütler" olarak, Kürt kadınını "modernleştirme" adı altında Türkleştirmeyi gerçekleştirmeye koyulmuşlardır.

Bu "sivil" oluşumlar, faşist Türk devletinin 75 yıldır baskı, zulüm ve katlimlarla gerçekleştiremediğini, "kadınsever", "insansever" ve "çağdaş"lık maskesine bürünerek gerçekleştirmenin araçlarıdır.

Faşist Türk devleti, tüm savaş kurmaylarıyla Kürdistan'da –kuzeyiyle, güneyiyle– haksız, gerici ve barbar savaşı sürdürüp Kürtleri katlederken; "insansever" kesilmekte ve timsah gözyaşları içinde Kürt ulusunun varlığına son vermenin planlarını yapmaktadır. Fiziki olarak yok edemediklerini Türkleştirmeye çalışmaktadırlar ve bu proje de esas olarak Kürt emekçi kadınlarına yönelmektedirler.

Sömürgeci faşist Türk devletinin tüm ulusal baskı ve zulmüne karşı mücadele, Kürt kadınlarına karşı yürürlüğe konan bu siyasete karşı da yürütülmek zorundadır. Cinsel, ulusal ve sınıfsal baskıdan gerçekten kurtulmak ancak işçi sınıfı önderliğinde, faşist Türk devletinin yıkılması ve Sosyalizme gidişin yolunu açacak olan DEVRİMle mümkündür. Kürt kadınları üzerindeki ulusal, cinsel, sınıfsal baskıya karşı mücadele, her devrimcinin, komünistin ertelenemez görevidir!

9 Eylül 1998 ▲

PARTİ PROPAGANDASINDAN...

Bolşevik Parti
Emperyalist Yeni Dünya Düzeni'nin kaçınılmaz yol arkadaşı; gerici, karşıdevrimci bölgesel savaşlardır!
Kahrolsun emperyalist karşıdevrimci savaşlar!
Yaşasın devrimci savaşlar!
Yaşasın prole...

Bolşevik Parti
Umut isyanda, kurtuluş devrimde!
Gerçek barış devrim ve sosyalizmde!
Kahrolsun emperyalist gerici haksız savaşlar!
Yaşasın haklı devrimci savaşlar!
Ya barbarlık, ya sosyalizm!
Bolşevizm yenecektir!

Bolşevik Parti
Kahrolsun faşist Türk devleti!
Gerçek barış bolşevizmin zaferiyle gelecektir!
Umut isyanda, kurtuluş devrimde!
Gerçek barış devrim ve sosyalizmde!
Kahrolsun Emperyalist Gerici Haksız Savaşlar! Kahrolsun Emperyalist Yeni Dünya Düzeni!

Umut isyanda, kurtuluş devrimde!
Gerçek barış devrim ve sosyalizmde!
Kahrolsun emperyalist gerici haksız savaşlar! Kahrolsun Emperyalist Yeni Dünya Düzeni!
Yaşasın haklı devrimci savaşlar!
Ya barbarlık, ya Sosyalizm!
Faşist Türk ordusu Kürdistan'dan defol!
Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!

Umut isyanda, kurtuluş devrimde!
Gerçek barış devrim ve sosyalizmde!
Kahrolsun emperyalist gerici haksız savaşlar!
Yaşasın haklı devrimci savaşlar!
Ya barbarlık, ya sosyalizm!
Bolşevizm yenecektir!

1 Eylül 1998
Dünya Barış Günü'nde; işçi ve emekçiler, tüm ezilenler!
Emperyalist haydutların, gerici, karşıdevrimci savaş barbarlığına karşı; devrimci savaş bayrağını yükseltelim! İşçi ve emekçiler; haydi hep beraber devrimci savaş bayrağını yükseklere kaldırmaya!
Onu taçlandırmaya!

68'in çağrısı düzeni korumak değil, devrimdir!
BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye

1 Eylül 1998
Dünya Barış Günü'nde; işçi ve emekçiler, tüm ezilenl
Emperyalist haydutların, geri
karşıdevrimci savaş barbarlığın
devrimci savaş bayrağını
yükseltelim! İşçi ve emekçiler; haydi hep beraber devrimci savaş bayrağını yükseklere kaldırmaya!
Onu taçlandırmaya!

devrim ve sosyalizmde!
Umut isyanda, kurtuluş devrimde!
Kahrolsun faşist Türk devletinin yayılmacı politikası!
Kahrolsun emperyalizm!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!
Yaşasın Bolşevizm!

Hakim sınıfların seçim sahtekarlığı çözüm değil!
İşçi ve emekçiler için ÇÖZÜM DEVRİMDE!
BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye

Kuzey Kürdistan-Türkiye proletaryasının komünist önderi İbrahim Kaypakkaya yoldaş, Bolşevik mücadelemizde yaşıyor!
BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye

Ne Kemalist faşizm!
Ne dinci faşizm!
Kurtuluş Devrimde, Sosyalizmde!
BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye

Ahlak üzerine...

Sömürücü sınıfların egemenliğini yıkmayı hedefleyen, onun yıkılması temelinde yeni, sınıfsız, sömürüsüz bir toplum projesiyle ortaya çıkan komünistler, burjuva düzenin alternatiflerini ortaya koyarak kitlelerin karşısına çıktılar, onları hakim sınıf iktidarlarına karşı mücadelede örgütlemeye koyuldular.

Burjuvazi, kendi sömürücü düzenlerinin yıkılmasını öngören komünizme, onun ilkelerine saldırmakta gecikmedi. Burjuvazi; komünist düşüncenin temel ilkelerinin formüle edildiği geçen yüzyılın ortalarından itibaren ekonomi, felsefe, hukuk, ahlak, din ... bir dizi alanda komünizmin getirdiği yeni görüşleri "çürütmeye" çalıştı, çalışıyor.

Komünizmin ahlak sorununa yaklaşımı da burjuvazinin saldırdığı alanlardan birisidir. Burjuvazi, "komünistlerin ahlakı reddettiklerini", onların "ahlaksızlığı öğütlediklerini" ileri sürüyorlardı, bugün de bu saldırı devam ediyor.

Burjuvazinin saldırıları dışında, bugün komünist ve devrimci saflarda bu alanda bir kafakarışıklığının olduğu da bir gerçek. Ahlak, kimi zaman sınıflarüstü bir anlayışla ele alınmakta, kimi zaman burjuvazinin ahlak anlayışı ilericilik adına savunulmakta, bazen de burjuvazinin saldırıları karşısında daha geri bir konumda olan feodal ahlak anlayışı "ilericilik", "devrimcilik" olarak savunulabilmektedir. Kimileri komünist ahlak bağlamında değişmez kategoriler aramakta, burjuvazinin ahlak kaktegorilerinin karşısına, başka kategorilerle çıkmayı çözüm sanmaktadır.

Hem ahlakın ne olduğu konusunda kısaca bilgi vermek ve hem de konuyla ilgili kimi sorunlara dikkat çekmek için bu sayımızdaki örgütsel yazımızı ahlak konusuna ayırdık.

Ahlak nedir? Sınıfsal yapı ve ahlak...

Ahlak sorununun detayına geçmeden önce ahlak nedir sorusunu yanıtlayalım. Sosyalist Kültür Ansiklopedisi'nin ahlak maddesi karşılığında şu tanımlama yeralıyor: *"ahlak (Fr. ve İng. morale): Hayatın ereklerini ve insan etkinliğinin ilkeleriyle kurallarını araştıran bilim" (Sosyalist Kültür Ansiklopedisi, Cilt 1, May Yayınları, İst. 1979, sayfa 20)*

Felsefe Sözlüğü'nde ise ahlak; *"belli bir toplumun belli bir döneminde bireysel ve toplumsal davranış kurallarını saptayan ve inceleyen bilim..." (Orhan Hançerlioğlu, Remzi Kıtabevi, sayfa 8)* olarak tanımlanır.

Ahlak sözcüğü, Türkçede "töre" *(gelenek, görenek ve törebilim kurallarının tümü / age, sayfa 416)*, bilim olarak karşılığı ise "törebilim" *(Belli yer ve zamana özgü olarak iyi davranışlarla kötü davranışların kurallarını saptayan bilim / age, sayfa 417)* olarak adlandırılmaktadır.

Ahlak konusunda komünistler açısından ilk söylenmesi gereken onun sınıflarüstü olmadığıdır. Sınıflı toplumlarda, sınıflarüstü, toplumun tümü açısından geçerli ve sınıf çıkarlarından bağımsız bir ahlak olamaz. Ahlak –onun sömürücüler tarafından değişmez, "sonsuz", "ölümsüz" vb. ilan edilen kuralları– gerçekte üst yapının bir parçasıdır. Bütün üstyapı kurumlarında olduğu gibi, toplumda egemen olan ahlak, egemen sınıfın ahlakıdır. Egemen sınıfın damgasını taşır...

Egemen sınıfların her türlü çarpıtmasına, "sınıflarüstü ahlak" gibi ileri sürdükleri safsatalara rağmen, toplumlar tarihinin gösterdiği gerçek, egemen sınıfların diğer üstyapı kurumları gibi ahlakı da kendi egemenliklerini sürdürmelerinde bir araç olarak kullandıklarıdır.

Bir toplumun ya da bir bireyın, belirli bir zaman dilimindeki davranışlarını andaki toplumsal değerler temelinde ve o değerlerin kıstasıyla ele alan ahlak bilimi, bu değerlere uyum gösterdiği oranda toplumu/bireyi ahlaklı, onun değerlerine karşı çıktığı, onunla uyuşmadığı sürece toplumu/bireyi ahlaksız olarak nitelemiştir. Burada belirleyici olan, kıstas alınan toplumdaki hakim sınıfların çıkarları ve bu çıkarlara göre düzenlenmiş toplumsal sistemin kurallarıdır.

Sınıflı toplumlarda ahlak (törebilim), köleci toplumda felsefeyle eşanlamlı kullanılmış, daha sonra "tanrıbilimsel törebilim" (teokratik moral) haline dönüşmüştür.

Bu anlayışa göre, tanrıbilimsel törebilimin kaynağı tanrıdır ve; *"İyi davranışlarla kötü davranışlar, tanrı iradesine uygunluk ya da uygunsuzluklarıyla ölçülür. Sömürü düzeninin isteklerine uygun olarak boyun eğme, acılara ve kötülüklere direnmeme, herşeye katlanma ve kaderine razı olma tanrısal erdemlerdir." (age, sayfa 417)*

Sömürücü sınıflı toplumlardaki ahlak anlayışına göre, o değişmezdir. Çünkü ahlak ya "tanrının buyruklarıdır" ya da "aklın ve ruhun" bir ürünüdür, her zaman ve her yerde geçerlidir.

Komünistlere göre ise ahlak, "değişmez olan tanrının buyruğu, aklın ve ruhun bir ürünü" değil; toplumun ekonomik altyapısı temelinde biçimlenen bir üstyapı kurumudur. Altyapının değişmesine bağlı olarak ahlak da –diğer üstyapı kurumları gibi– değişecek, dönüşecektir.

Sömürücü toplumlarda sömürücü sınıfların egemenliğini korumaya yarayan değerler sistemini formüle eder ahlak kuralları. Sömürücü sınıfların temsilcileri gerçekte kendilerine ait olan bu ahlak kurallarının değişmezliğini ilan ederler. Çünkü onların derdi, sömürüyü koruyan bu değişmez denen kurallar çerçevesinde sömürüyü sonsuz kılmaktır.

Sınıfsız toplum projesinde, proletarya burjuvazinin –onunla birlikte bütün sömürücü sınıfların– ahlak anlayışını kökten reddeder. Proletaryanın sınıf çıkarlarına, dolayısıyla bir bütün olarak insanlığın kurtuluşuna hizmet eden yeni bir ahlak anlayışı, komünist ahlakın temelini oluşturmaktadır.

Burjuvazi tam da kendi ahlakını değişmez görüp gösterdiği noktada, bu ahlakı reddeden komünistlere "ahlakı kaldırma" suçlaması getirmiştir. Komünist Manifesto'da Marx ve Engels bu konuda şu tavrı takınırlar:

"«Kuşkusuz ki», denecek, «dinsel ahlakı, felsefi, siyasi ve hukuksal düşünceler tarihsel gelişimin akışı içer-

sinde değişmişlerdir. ***Din, ahlak, felsefe, siyaset ve hukuk bu değişmeler içinde hep ayakta kalmışlardır.»***

«Ayrıca, bir de bütün toplum durumlarında ortak olan Özgürlük, Adalet vb. gibi ölümsüz hakikatler vardır. Ama komünizm, ölümsüz hakikatleri kaldırıyor, bunları yeni bir temel üzerine oturtacağı yerde, dini ve ahlakı kaldırıyor, dolayısıyla da, tüm şimdiye kadarki tarihsel deneyime ters düşüyor.»

Bu suçlama kendisini neye indirgiyor? Şimdiye kadarki tüm toplumların tarihi, farklı çağlarda farklı biçimler almış sınıf karşıtlıklarının gelişiminden ibarettir.

Ama hangi biçimi almış olurlarsa olsunlar, ***bir olgu bütün geçmiş yüzyıllarda ortaktır, ki o da, toplumun bir bölümünün ötekisi tarafından sömürülmesidir. O halde gösterdiği bütün çeşitliliğe ve farklılığa rağmen, geçmiş yüzyılların toplumsal bilincinin, yalnızca sınıf karşıtlıklarının tümüyle yok olmalarıyla tamamıyla ortadan kalkacak belli ortak biçimleri, ya da bilinç biçimleri içinde hareket etmesinde şaşılacak bir şey yoktur.***

Komünist devrim, geleneksel mülkiyet ilişkilerinden en köklü kopuştur; onun gelişme süreci içinde, geleneksel düşüncelerden en köklü kopuşun gerçekleştirilmesinde şaşılacak bir şey yoktur." *(Marks/Engels, Komünist Partisi Manifestosu, Dönüşüm Yayınları, İst. 1994, sayfa 129-130)*

Yani burjuvazinin *"şimdiye kadarki tüm toplumlarda"* ortak, *"değişmez"*, *"ölümsüz"* olarak gördüğü , gerçekten de "ortak" değerlerin, ortak bir ekonomik/toplumsal temeli vardır: Biçimi ne olursa olsun, Sosyalizm'e gelene kadarki tüm toplumlar sömürü üzerine kuruludur. Ortak "ahlaki", "hukuki" vb. kural ve değerlerin ortak bır hedefi vardı: Sömürü sistemini sonsuz kılmak!

Komünizm, sömürü sisteminin en köklü reddi, sömürünün biçiminin değil, kendisinin bir bütün olarak reddidir. Onun şimdiye kadarki toplumsal sistemlerin "ortak" değerlerini kökten reddetmesi de anlaşılır bir şeydir. Burjuvazi açısından komünizm "ahlaksızlık"tır, "ahlakın" reddidir. Gerçekte komünizm, burjuvazinin, onunla birlikte tüm sömürü sistemlerinin ahlakını reddetmektedir.

Ahlakın ortaya çıkışı ve gelişmesi konusunda Kalinin şunları belirtir:

"Maneviyat ya da ahlak, insan toplumunun oluşumunun başlangıcından beri vardır. Ve onun ekonomik gelişmesiyle belirlenir. Elbette bu ani bir değişme ile değil de, hukuk, din ve tüm ideolojik üstyapı kurumları gibi uzun bir süreç içinde ondan kaynaklanarak ortaya çıkar. İnsan toplumunun başlangıcında ahlak, yaşama koşullarından gelişmiş, insanların tutumlarının belli normları içinde pratik olarak biçimlenmiştir. Bu normlar kuşkusuz hiçbir hukuki kayda geçilmiyormuş. Zira o zamanlar henüz yazı yokmuş. Fakat o zamanki insanlar için bunlara uyma, belki de bizim çağdaş yasalarımızın hukuk maddelerine uyma zorunluluğundan daha az değilmiş. Toplumla, kabileyle, aileyle ilişkiler erkeğin kadınla ve kadının erkekle ilişkileri, yaşayış ilişkileri, herkesçe kabul edilmiş psikolojik ilişkiler, toplumsal ahlak halini alıyormuş.

İnsan toplumunun sınıflara ayrılması ve devletin ortaya çıkmasıyla, doğal olarak ahlak da sınıfsal temeline oturmuş, egemen sınıfların elinde, boyun eğmiş kitlelerin köleleştirilmesi için güçlü bir silah olmuş. Engels, kapitalist toplumda en az üç tür ahlak, 'feodal aristokrasi, burjuva ve proletarya' ahlaklarının var olduğunu yazmaktadır." (Kalinin, Devrimci Eğitim, Devrimci Ahlak, Ser Yayınları, sayfa 151-152)

Kalinin'in de atıfta bulunduğu, Engels'in konuyla ilgili değerlendirmelerine bakalım.

Ahlak üzerine Engels...

Engels, Dühring'le polemik halinde kaleme aldığı ve Marksizm'in bir açımlanması olan eserinde, felsefe, ekonomi politik, sosyalizm konularını işler. Felsefe üstbaşlığı altında ahlak sorununa da değinen Engels, üç başlık altında ahlak ve onunla bağ içinde kimi sorunlara değinir ve ahlakın ortaya çıkışı, sınıflı toplumlarda ahlak ve Marksistler açısından ahlakın temellerini irdeler.

Konuyla ilgili ilk makale *"Ahlak ve hukuk, sonsuz*(a dek geçerli /BN) *doğrular"* başlığını taşımaktadır. Bu makalede Engels, sonsuz doğrular görüşünü ileri süren Dühring'in görüşünün yanlışlığına vurgu yapar ve bunun ahlakla bağıntısını inceleyerek, "tek bir ahlak" düşüncesinin olmazlığını gösterir.

Bölümün girişinde Engels, Dühring'in "kesin doğrular" konusundaki görüşüyle polemik yürütür. Dühring'in ileri sürdüğü görüş şöyledir:

"Ahlak dünyası 'tıpkı evrensel bilgi dünyası gibi ... kendi sürekli ilkeleri ile kendi yalın öğelerine sahiptir, [ahlak ilkeleri] tarihin üstündedir ve aynı biçimde ulusal niteliklerin güncel ayrımlarının da üstündedir. ... En tam ahlak duygusunun ve deyim yerindeyse, vicdanın, evrimi sırasında oluştukları özel doğrular, son temellerine kadar bilinmiş oldukları ölçüde, matematik kavrayış ve uygulamalarına değer ve önemine benzer bir değer ve bir önem savında bulunabilirler. Gerçek doğrular hiç değişmezler ... öyle ki, bilginin doğruluğunu zamana ve gerçeğin değişmelerine bağlı olarak düşünmek, her zaman bir çılgınlıktır." (Aktaran Engels, Anti-Dühring, Sol Yayınları, İkinci Baskı, Mart 1977-Ankara, sayfa 164-165)

Engels, mutlak doğruyu, mutlak doğrunun bulunduğu alanları irdeler. Engels, bütün bilgi alanını üç ayrı noktada ele alır. Bunlardan birincisi cansız doğayla uğraşan ve matematik olarak işlenmeye az çok açık bütün bilimler, matematik, astronomi, mekanik, fizik, kimya. İkincisi canlı organizmaları inceleyen bilimler. Üçüncüsü ise insanların yaşama koşullarını, toplumsal ilişkilerini, hukuk ve devlet biçimlerini, yani tarihsel bilimleri ele alır.

Engels'in vardığı sonuç, andaki bilgi düzeyinin durumuna göre, her üç bilim grubunun, –kendinden önceki dönemden daha kesin sonuçlara sahip olmakla birlikte– bir takım yavanlıklar dışında bir bütün olarak doğruluk ve yanlışlık konusunda son derece kesin yargılar ileri sürmesinin mümkün olmadığıdır.

Engels, mutlak doğru bağıntısında bu eksikliğe ve yetmezliğe vurgu yaptıktan sonra, doğruluk ve yanlışlığın *"... kutupsal karşıtlıklar içinde devinen düşüncenin bütün belirlenimleri gibi, ancak son derece sınırlı bir alan için mutlak bir geçerliliğe sahip" (age, sayfa 172)* olduğunu söyler.

Dühring'in "mutlak doğru" konusundaki görüşünün yanlışlığını gösteren Engels, bu görüşün ahlak sorunuyla bağıntısını da inceler. Engels'in ko-

nuyla ilgili görüşünü bütünlük içinde veriyoruz:

"Halktan halka, dönemden döneme, iyi ve kötü fikirler öylesine değişir ki, çoğu kez birbirleriyle açıkça çelişirler. –Ama, denecek, gene de iyi kötü; kötü de iyi değildir; eğer iyi ile kötü aynı çuvala konursa, bu her türlü ahlak düşüncesinin sonu demektir ve herkes canının istediği gibi davranır.– Bay Dühring'in görüşü de, tumturaklı dili bir yana bırakılırsa, böyle. Ama gene de sorun bu denli yalın biçimde çözümlenemez. Eğer sorun bu denli yalın olsaydı, iyi ve kötü üzerinde tartışılmazdı, iyi nedir, kötü nedir, herkes bilirdi. Ama şimdi böyle mi? Bugün bize hangi ahlak öğütleniyor? Önce, özsel olarak bir katolik ve bir de protestan ahlaka ayrılan, ve böylece katolik-cizvit ahlak ile protestan-ortodoks ahlaktan, mezhebi geniş ahlaka giden, geçmiş yüzyılların iman kalıtı hristiyan feodal ahlakı. Bunun yanında modern burjuva ahlakı, sonra hemen bunun yanında da geleceğin, proletaryanın ahlakı bulunur; öyle ki yalnızca Avrupa'nın en ileri ülkelerinde, geçmiş, bugün ve gelecek, birbiri yanında aynı zamanda geçerli üç büyük ahlak teorisi grubu sağlar. Öyleyse hangisi gerçek ahlaktır bunların? Kesin ve mutlak anlamda, hiçbiri; ama süre vaat eden öğelere en çok sahip bulunan ahlak; kuşkusuz, şimdilik, bugünün altüst oluşunu, geleceği temsil eden ahlaktır, yani proleter ahlak." (age, sayfa 175)

Engels, bu belirlemenin hemen ardından ahlak anlayışlarının son çözümlemede sınıfsal yapıya dayandığını şu sözlerle ifade eder:

"Modern toplumun, feodal soyluluk, burjuvazi ve proletaryadan oluşan üç sınıfından her birinin kendi öz ahlakına sahip bulunduğunu gördükten sonra, bundan ancak, insanların, ister bilinçli, ister bilinçsiz olsun, ahlak anlayışlarını, son çözümlemede, sınıf durumlarının dayandığı pratik ilişkilerden – içinde üretim ve değişimde bulundukları ekonomik ilişkilerden aldıkları sonucunu çıkarabiliriz." (age, 175-176)

Peki, bu yanyana duran üç ahlak anlayışında ortak noktalar var mıdır? Varsa bu noktalar ortak, değişmez "sonsuz doğru" anlamına, "sonsuza dek geçerli ahlak buyruğu" anlamına mı geliyor? Yukarıdaki alıntının devamında Engels bu sorulara yanıt verir. Şöyle der:

"Bununla birlikte, yukarıda sözü edilen üç ahlak teorisinde, her üçünde de ortak olarak bulunan birçok şey var: Sakın bu, hiç değişmemek üzere saptanmış ahlakın bir parçası olmasın? Bu ahlak teorileri, aynı tarihsel evrimin üç ayrı aşamasını temsil ederler, öyleyse, ortak bir tarihsel arka plana ve bunun sonucu, zorunlu olarak, birçok ortak öğeye sahip bulunurlar. Dahası var, ekonomik gelişmenin benzer, ya da aşağı yukarı benzer aşamalarında, ahlak teorilerinin zorunlu olarak aynı amaçları gütmeleri gerekir. Taşınır malların özel mülkiyetinin gelişmiş bulunduğu andan başlayarak, bu özel mülkiyetin üstün geldiği bütün toplumların şu ahlak buyruğuna ortaklaşa sahip bulunmaları gerekiyordu: "Çalmayacaksın!". Bununla, bu buyruk, ölümsüz bir ahlak buyruğu mu oluyordu? Hiçbir zaman. Hırsızlık nedenlerinin ortadan kaldırıldığı, öyleyse, zamanla, hırsızlıkların ancak deliler tarafından yapılabildiği bir toplumda çalmayacaksın! «sonsuz doğru»sunu ciddi ciddi ilan etmek isteyen bir ahlak vaizine amma da gülünürdü.

Bu nedenle, ahlak dünyasının da, tarihin ve ulusal farklılıkların üstünde bulunan sürekli ilkeleri olduğu bahanesiyle, herhangi bir ahlak dogmatizmini, bize, sonsuz, kesin, bundan böyle değişmez bir ahlak yasası olarak kabul ettirme yolundaki her savı yadsıyoruz. Tersine, geçmişin her ahlak teorisinin, son çözümlemede, o zamanki toplumun ekonomik durumunun bir ürünü olduğunu ileri sürüyoruz. Ve nasıl toplum, şimdiye değin sınıf karşıtlıkları içinde gelişmiş bulunuyorsa, ahlak da aynı biçimde her zaman bir sınıf ahlakı olmuştur; bu ahlak, ya egemen sınıfın egemenliğini ve çıkarlarını doğruluyor, ya da, ezilen sınıf yeterince güçlü bir duruma geldiği andan başlayarak, bu egemenliğe karşı baş kaldırmayı ve ezilenlerin gelecekteki çıkarlarını temsil ediyordu. Gene de, insan bilgisinin bütün öbür dalları için olduğu gibi, ahlak bakımından da genel olarak bir ilerleme olduğundan kuşku yok. Ama henüz sınıf ahlakını aşmamış bulunuyoruz. Sınıf karşıtlıkları ve bu karşıtlıkların anısı üzerinde yer alan gerçekten insani bir ahlak, ancak sınıf karşıtlıklarının yalnızca yenilmekle kalmadığı, ama yaşama pratiği bakımından unutulmuş da bulundukları bir toplum düzeyinde olanaklı olabilir. Şimdi, eski sınıflı toplumun bağrında, toplumsal bir devrim öngününde, geleceğin sınıfsız toplumuna ölümsüz, zamandan ve gerçeğin dönüşümlerinden bağımsız bir ahlak kabul ettirme savunda bulunan Bay Dühring'in kendini beğenmişliği düşünülsün! Hatta bu gelecek toplumun yapısını, hiç değilse ana çizgileri içinde kavramış olduğu –ama bunu şimdiye değin göremedik– varsayılsa bile." (age, sayfa 176-177)

Engels'in yukarıya aktardığımız görüşleri, Marksistlerin ahlak konusundaki görüşlerinin temel taşlarıdır. Sınıflarüstü bir ahlakın bulunmadığı, günümüzde üç temel ahlak anlayışının bulunduğu, bu ahlak anlayışlarının ekonomik altyapının bir sonucu olduğu, herhangi bir ahlak dogmatizmini bize sonsuz, kesin bundan böyle değişmez bir ahlak yasası olarak kabul ettirme yolundaki her savı yadsıdığımız, Engels tarafından açık ve net bir şekilde ortaya konulmaktadır.

Engels, Dühring'le polemiğini, sonraki iki makalede de sürdürür. Esas olarak "eşitlik" kavramı ve "mutlak eşitlik" (Dühring) ile ahlak ve hukuk konusunda özgürlük ve zorunluluk bağıntılarını ele alır, Dühring'in yanlışlarını gösterir. Biz, konumuz bağıntısında Engels'in ilk makalesinde söylediklerini aktarmakla kendimizi sınırlıyoruz.

Komünist bir ahlak var mıdır?

Komünist düşüncenin iki büyük kuramcısı Marks ve Engels, komünist düşünceye yönelik saldırılara çeşitli eserlerinde yanıt verdiler. Onların devamcısı olan Lenin de, burjuvazinin saldırılarına değiniyor; komünist bir ahlakın olup olmadığını sorguluyor ve şöyle diyordu:

"Komünist bir ahlak var mıdır? Komünist bir ahlaklılık var mıdır? Elbette! Mesele, sık sık, sanki bizim kendi ahlakımız yokmuş gibi ortaya konmaktadır. Ve burjuvazi sık sık bizi, biz komünistlerin her türlü ahlakı yadsıdığımızla suçlamaktadır. Bu bir kavram kargaşasıdır, işçileri ve köylüleri aldatma yöntemidir.

Ahlakı, ahlaklılığı hangi anlamda yadsıyoruz?

Bu ahlaklılığı Allah'ın emirlerinden

çıkaran burjuvazi tarafından vaaz edildiği anlamda. Burada elbette Allah'a inanmadığımızı söylüyoruz ve ruhbanların, toprak sahiplerinin ve burjuvazinin kendi sömürücü çıkarlarını geliştirmek için Allah adına konuştuklarını biliyoruz. Ya da bu ahlakı, ahlaksal emirlerden, Allahın emirlerinden çıkarmak yerine, Allahın emirlerine çok benzerlik gösteren idealist ve yarıidealist safsatalardan çıkarmaktadırlar.

Biz, doğaüstü, sınıfsız kavramlardan çıkarılan her türlü ahlaklılığı yadsıyoruz. Biz bunu bir sahtekarlık, bir dolandırıcılık, işçilerin ve köylülerin toprak sahiplerinin ve kapitalistlerin çıkarları doğrultusunda aptallaştırılması olarak ilan ediyoruz.

Biz, bizim ahlaklılığımızın tümüyle proletaryanın sınıf mücadelesinin çıkarlarına tabi olduğunu açıklıyoruz. Biz, ahlaklılığımızı proletaryanın sınıf mücadelesinin çıkarlarından çıkarıyoruz." (Lenin'den aktaran Yaroslavski, Kadro Sorunu Üzerine, İnter Yayınları, sayfa 104-105)

Lenin'in yukardaki alıntısını aktaran E. Yaroslavski, alıntının devamında şunları söyler:

"Ahlaklılığın proletaryanın sınıf mücadelesinin çıkarlarına tabi olması ne anlama gelir? Bu, bizim her adımımızı ve davranışımızı tartıp bunların sınıf mücadelesini ilerletip ilerletmediğini ya da ona zarar verip vermediğini düşünmemiz anlamına geliyor. Buradan da görülebileceği gibi, komünistlerin özel yaşamı sorunu da sınıf mücadelesinden kopuk bir şekilde karara bağlanamaz." (Yaroslavski, Özel Yaşamında ve Toplumsal Çalışmasında Parti Komünistten Ne İstiyor?, İnter Yayınları, sayfa 105)

Bu bağıntıda şu noktanın bir kez daha bilince çıkarılmasında yarar var:

Proletaryanın ahlakı, önce sömürücü sınıfların sınıf egemenliklerinin ahlakı olan tüm kendinden önceki ahlak kurallarının "değişmez insani değerler", "sonsuz doğrular", "sınıflarüstü toplumsal kurallar" vb. olduğu safsatalarının redddi temelinde yükselir.

İkincisi, proletaryanın ahlakı, bütün zamanlar ve toplumlar için değişmez hiçbir ahlak kuralı tanımaz.

Üçüncüsü Marksizm-Leninizm'in kurucuları/ustaları proleter ahlak bağlamında, din kitaplarında, ya da sömürücü sınıfların felsefe/ahlak kitaplarında yapıldığı gibi, ortaya bir KURALLAR KATALOĞU koymamışlar; kendilerini proleter ahlakın çıkış noktasının ne olduğu sorusuna verilen cevapla sınırlandırmışlardır: Proleteryanın ahlakı sınıf mücadelesine tabidir, onu ilerletip ilerletmediği, ya da ona zarar verip vermediği noktası belirleyicidir.

Kuşkusuz ortaya bir kurallar kataloğu konmamış olması, ahlaklı olanın ne olduğunun her somut durumda somut olarak tartışılmasını gerektirmektedir. Bu, şimdiye kadar kurallar kataloglarıyla yetiştirilmiş insanlar için zorluklarla dolu bir tavırdır. Buna rağmen doğrusu budur.

"Proletaryanın, devrimin çıkarına olan nedir" sorusu somut olarak tartışılmak zorundadır. Bu soruya her toplumda, her dönemde aynı cevaplar verilemez. Komünist partileri, gerek örgütü proleter ahlak esaslarına göre eğitmede gerekse de proleter ahlakı topluma yaygınlaştırmada öncelikle proleter ahlakın çıkış noktasının ne olduğu konusunda ve bunun pratikte ve içinde bulunulan anda ne anlama geldiği konusunda bir eğitim yürütme göreviyle karşı karşıyadır.

Parti, kadrolarından gerek toplumsal yaşamda, gerekse özel yaşamında adımlarını proletaryanın çıkarlarına göre atmasını talep etmeli, bu bağlamda her kadrosundan, tek başına kaldığı bir ortamda da, proletarya davasına hizmet eden davranışın ne olduğu sorusuna doğru cevap verebilecek duruma gelmesini talep etmeli, kadrolarının bu bilinci kazanması için bu yönlü eğitime ağırlık vermelidir.

Kuşkusuz komünist partiler, şimdiye kadarki enternasyonal deneyimlerden ve kendi özel deneyimlerinden yola çıkarak, belirli durumlarda –içinde bulunulan anda– doğru davranışın ne olduğu, ne olması gerektiği konusunda örnekler vb. vererek kadrolarını ve çevresini eğitmeye çalışır. Fakat bu eğitim hiçbir şekilde, tek tek kadroları, komünistleri "kendi başına düşünmek"ten ve sorumluluktan özgürleştiren "ahlak kategorileri" konması biçiminde kavranmamalıdır.

Bolşevik Partimiz bu anlayışla örgütsel sorunlar konusundaki yazılarıyla eğitim görevini yerine getirmeye çalışmaktadır. Parti kadrolarının sekterizm, bürokratizm, pasifizm, vb. vb. gibi çeşitli hastalıklara karşı uyarılması, partinin ilkelerini sahiplenme ve savunma, yoldaşlara karşı tavır, eleştiri-özeleştiri mekanizmasının işletilmesi, partiye, yoldaşlara, halka karşı doğruluk, dürüstlük talebi, ... konularında kaleme alınan yazılar, bir yanıyla komünist ahlaklılık konusundaki eğitimin de parçalarıdır. Bu eğitim parti içinde aksatılmaksızın sürdürülecektir, sürdürülmelidir.

Burada Lenin'in dikkat çektiği *"proleter ahlaklılığın çıkış noktasının tümüyle sınıf çıkarlarına tabi olduğu"* noktası üzerinde biraz daha durmak istiyoruz. Çünkü küçük bir yorum farkı, Lenin'i Makyavelist anlayışla aynı düzeyde ele alma yanlışına götürebilir, bizim dışımızdaki kimi oluşumlar bu yanlışa düşmektedirler.

Lenin, yukarıda alıntıladığımız görüşünü aynı yazısının devamında bir kez daha yineler ve şunları belirtir:

"Sınıf mücadelesi devam ediyor; o, yalnızca biçimlerini değiştirdi. Bu sınıf mücadelesini proletarya, eski sömürücülerin geri dönmemesi, geri köylülüğün dağınık kitlelerinin bir birlik içinde birleşmesi için yürütüyor. Sınıf mücadelesi devam ediyor ve görevimiz, her şeyi bu mücadeleye tabi kılmaktır.

Komünist ahlaklılığımızı da bu göreve tabi kılıyoruz. Eski sömürücü toplumun yıkılmasına ve bütün emekçilerin yeni bir komünist toplumu inşa eden proletarya etrafında toplanmasına hizmet eden şey ahlaklıdır" (Lenin'den aktaran Yaroslavski, Kadro Sorunu Üzerine, İnter Yayınları, sayfa 106)

Lenin'in *"eski toplumu yıkma ve bütün emekçilerin yeni komünist toplumu inşa eden proletarya etrafında toplanmasına hizmet eden herşeyi ahlaklı"* sayması, proletaryanın çıkarları adına her yolun ve her aracın mübah olduğu şeklinde kesinlikle anlaşılmamalıdır. Lenin'in vurguladığı şey bu değildir. Burada neyin gerçek anlamda eski sömürücü toplumun yıkılmasına hizmet ettiği sorusuna verilecek somut cevap önemlidir.

Birçok halde; komünizm, sosyalizm, devrim, proletaryanın çıkarları vb. adına hareket edenler, çok kısa vadeli çıkarlar için, uzun vadeli hedef açısından çok zararlı olan ve sonuçta bu anlamda hiç de "sınıf mücadelesine hizmet etmeyen" işler yapabilmektedir.

Sorunu bir örnekle açıklayalım:

Kuzey Kürdistan-Türkiye devriminin gerçekleşmesi ve proletaryanın zafer kazanması için partinin maddi kay-

naklara ihtiyaç duyduğu açık bir gerçektir. Bu maddi kaynağı yaratmak ve proletaryanın mücadelesini geliştirmek için komünistler örneğin maddi kaynak temin etmek adına uyuşturucu ticareti yapamazlar; kadın tüccarlığı vb. yapamazlar!

Evet belki bu gibi işlerle sonunda büyük paralar kazanılabilir, kazanılan paralarla proletaryanın mücadelesi belki kısa vade açısından geliştirilebilir, bu anlamda birileri çıkıp kadın tüccarlığı ve uyuşturucu ticaretinin de yapılabileceğini, bunun "sınıf mücadelesi çıkarlarına" uygun olduğunu vb. savunabilir.

Fakat bu, sınıf mücadelesine çok dar ve çok kısa süreli bir iş olarak yaklaşan bir bakışın ürünüdür. Emekçi yığınların bir bölümünün zehirlenmesine hizmet etme, kadınların bir meta gibi alınıp satılmasına hizmet etme, gerçek anlamda sınıf mücadelesine, emekçi yığınların proletarya etrafında toplanmasına hizmet etmez. Bu işlere sınıf mücadelesini geliştirme adına katılan bir örgüt ve kişiler, sonuçta bu işlerle birlikte yozlaşıp giderler.

Bu noktada, Brecht'in üzerinde hararetle tartışılan bir tavrı üzerinde duralım: Brecht'in ***"Önlem"*** adlı oyununda, genç komünist silah tüccarıyla yemek yemeyi reddeder ve silah tüccarı da onu kovar. Böylece "kuliler" (ezilenler) silahlanamamışlardır. Bunun üzerine "Kontrol Korosu" içinde *"hangi alçaklığa başvurmazdın alçaklığı yoketmek için, bat çamura, celladı kucakla, ama değiştir dünyayı"* şeklinde bir görüş de yeralan şiiri okur.

Brecht'in eserindeki bu tavır, eserde ortaya konduğu şekliyle haklı olmasına, rağmen *"hangi alçaklığa başvurmazdın"* şeklindeki ifade yoruma açık bir ifadedir ve buradan "her türlü yol ve araç mübahtır" anlayışı çıkarılabilir.

Yukarıda da değindiğimiz gibi, bugün bu anlayış dışımızdaki devrimci çevrelerde de şu veya bu ölçüde kabul gören bir anlayıştır. Biz komünistlerin tavrı, her yolu meşru gören anlayış olamaz, olmamalıdır.

Bu noktada, komünistlerin bir sınırı olmalıdır. Sınır, önce "sınıf mücadelesine hizmet eden nedir" sorusuna her somutta verilecek doğru cevapla çizilidir. Bunun yanında, bir de kullanılan yöntemlerin de amaca uygunluğu sorunu vardır. Komünistler, tam da sorunlara *"sınıf mücadelesine hizmet"* bakış açısıyla yaklaştıkları için, amaca giden her yolu mübah görme cizvit anlayışını reddeder ve Engels'in dediği gibi, *"Amaca varmada kullanılan yöntemlerin amaca uygun olması"* na dikkat eder.

Komünist ahlak konusunda genel yaklaşımlar bağlamında söyleyeceklerimiz bunlar. Şimdi geçmiş dönemde içimizde ve çevremizde yürüyen bir tartışmayla ilgili olarak da bir konuya değinmek istiyoruz.

İllegal çalışma ve kimi kuralların uygulanması sorunu

Biz, komünistlerin *"özü ve sözü birdir"* diyoruz. Bunun böyle olması sınıf mücadelesinin çıkarlarının gereğidir. Ancak özü ve sözü bir olan insanlar, yığınların sevgisini kazanabilir, onlara önderlik edebilir.

Diğer yandan fakat, "özü ve sözü bir" olması gereken komünistler, bizzat Partinin tespit ettiği illegalite kurallarında, burjuvaziyle ilişkilerinde "özü ve sözü bir" olma yükümlülüğünden özgür kılınıyor. Sadece burjuvaziyle ilişkilerinde değil, yer yer halkla ve partinin kendisinden doğrudan sorumlu olmadığı bölümleriyle ilişkide de doğru bilgi vermeme yükümlülüğü getiriliyor.

İlk bakışta bu iki tavır birbiriyle çelişir görünüyor. Fakat gerçekte ikisinin temeli de aynıdır: Sınıf mücadelesinin gereklilikleri, zorunluluklarına uygun davranmak, sınıf mücadelesini ilerletmek. Burjuvazinin egemen olduğu şartlarda, kendini illegal örgütlemeyen bir partinin, burjuvaziye yanlış bilgi vermeyen, her şeyi açık olan bir parti ve kadronun yaşama, sınıf mücadelesini ilerletme şansı yoktur.

Bu bağlamda, Almanya'da, Bismarck dönemindeki bir tartışma ilginç ve öğreticidir. Bismarck döneminde 1870'de çıkarılan bir yasayla, Sosyaldemokratların (o zamanlar komünistler de kendilerine sosyaldemokrat diyordu) sendikalara üye olması yasaklanır. Sendika ağaları işçilerden *"Sosyaldemokrat Parti üyesi değilim."*, *"Sosyaldemokrat değilim."* yazılı açıklamaları imzalamasını ister. Bu konuda bir işçinin sorusuna verilen cevapta, SDP'nin yayın organında Parti Yönetimi adına işçilere şunlar söylenir:

"Bu konuda işçilere hiç çekinmeden ne imzalamaları isteniyorsa, imzalasınlar diyoruz. Bize alçakça saldıran bir basının kışkırtmasıyla işçilere karşı barbarca bir baskı uygulayan işveren baylarımız, kandırılmayı, yalan söylenmeyi hak ediyorlar. Biz eskiden beri her şeyimizi açıkça kamuoyu önünde yapmak istedik, şimdi de istiyoruz. Fakat eğer onlar bizi açlıkla ve barbarca saldırılarla sahtekarlığa zorluyorsa, sonuçlarına da katlanmak zorundadırlar. (...)

Sahtekarlar istiyorlarsa, buyursunlar. Biz onlara istediklerini veriyoruz!" (Devrimci Sendika Muhalefeti, Oberbaum Verlag cilt 1, Almanca, sayfa 441)

İllegal çalışma, sömürücü sınıfların egemenliğinin bir sonucu, bir zorunluluktur. Bu sınıf mücadelesinin kaçınılmaz olarak dayattığı bir durumdur. İllegal çalışma içinde örneğin, bir kadro, üye ya da sempatizan illegalite gereği yaptığı işlerin bilinmesini önlemek için "sahtekarlık" yapmak, "yalan söylemek" zorunda kalır.

İsmini değiştirmek, kimliğini değiştirmek, gittiği yeri söylememek, yeri geldiğinde rol kesmek, başka kişiliklere bürünmek, vs. ... bütün bunlar sınıf mücadelesi içinde yapılması gereken şeylerdir. Bu tavırlar proleter ahlakla çelişir mi? Hayır, çünkü sınıf mücadelesini ilerletmek başka türlü mümkün değildir. Buradaki "sahtekar"lığın, "yalan"ın sorumlusu, komünist faaliyeti engellemeye çalışan burjuvazidir, onun düzenidir.

Bu ve benzeri durumlarda, yalan söyleme, yanlış isim kullanma, rol kesme, farklı bir karaktere bürünme, aldatma... konumunda olan kişi, proleter ahlaktan yoksun sayılamaz. Bu kişiler –ki illegal komünist partisinde örgütlenenlerin hemen hemen hepsi– mücadelenin keskin seyri içinde kural olarak bu tür yol ve yöntemlere başvurmak zorundadırlar. Proletaryanın çıkarları bunu gerektirmekte, bunu dayatmaktadır.

Bu noktada "yalan söylemek", komünist ahlaktan uzaklaşmak değil, tam da komünist ahlakın uygulanması demektir. Ortada bir zorunluluk vardır, zorunluluğun gereğini yerine getirmektir kural olan!

Denilecektir ki, o halde neden komünist partisi, üyelerinden "özü ve sözü-

nün bir" olmasını vb. talep edebiliyor? Bu bir çelişki değil midir?

Hayır, bu yukarda da belirttiğimiz gibi yalnızca görünürde, bir çelişkidir.

Burada öncelikle yalandan ne anlaşıldığının altını çizmek ve ne için yalan söylendiğini sorgulamak gerek...

Öncelikle bilinmelidir ki, komünist partisi, kendi insanından dürüstlük, doğruluk vb. talep ederken, bundan anlaşılması gereken, öncelikle kişinin örgütlü çalışma içinde partiye, bağlı olduğu kuruma ve kişi ya da kişilere karşı açık olması, hiçbir bilgiyi partiden gizlememesidir.

Partiden yanlışlarını, hatalarını saklayan, kendi durumunu gizleyen bir kadro, üye ya da sempatizan, partiye karşı suç işler; çalışmayı sekteye uğratır, partinin, proletaryanın çıkarlarını tehlikeye atar. Örneğin, bir bölgede kitlenin güvenini sarsacak bir durum ortaya çıkar ve bölgedeki çalışmayı yürüten kişi, çeşitli nedenlerle, örneğin kendi sorumluluğunun tartışılmasını istemediği için, durumu partiye bildirmez, tersine her şeyin yolunda gittiği yönünde raporlar gönderirse, parti olaylardan, gelişmelerden haberdar olmayacak, gerekli önlemleri alamayacak ve süreç içinde parti çalışması o bölgede ağır kayıplara uğrayacaktır. Böylesi bir durumda bölgedeki partilinin söylediği yalan proletaryanın çıkarlarına zarar verir bir yalandır; bunun hoşgörülecek bir tarafının olmadığı, olmayacağı açıktır.

Diğer taraftan ama, illegal çalışma yürüten bir partinin hemen hemen tümü, çalışma içinde isminden yaptığı işe, ilişkilerinden oturduğu eve kadar bir dizi illegal bilginin açığa çıkmaması için yalan söylemek zorundadır. Hatta bunu partinin illegal çalışma direktifleri nedeniyle örgütsel kuralları çerçevesinde yapmak zorundadır. Burada ayrım noktası, söylenen yalanların proletaryanın çıkarına hizmet amacıyla söylenip söylenmediğidir ve gerçekten de hizmet edip etmediğidir. Belirleyici olan budur, buna bakmak gerekir.

Denilebilir ki, bu söylenenler yalandan sayılmazlar, bunlar illegal çalışmanın bir parçasıdırlar; yalan olarak adlandırılmamalıdırlar. Sorun böyle konulursa, o zaman da şu soru gündeme gelecektir: Yalan nedir?

Yalanın sözlük anlamı, ***"aldatmak amacıyla bilerek ve gerçeğe aykırı olarak söylenen söz, kıtır"*** ve ***"gerçek olmayan, asılsız, uydurma"*** demektir.

Eğer yalan, bilerek ve gerçeğe aykırı olarak söylenen söz ise, bir komünistin sahte bir kimliğe bürünmesi, sorulduğunda kendisini gerçek kimliğiyle değil, sahte kimliğiyle tanıtması nedir? Açıktır ki, söylenen yalandır! Niyet, istek, koşullar, vs. bir kenara bırakılarak objektif olarak söylenen şey yalandır.

Özünde, söylenen şeyin yalan olup olmaması, ya da illegal çalışmanın bir kuralı olup olmaması da, bir başka deyişle kavram kargaşası da burada belirleyici değildir.

Belirleyici olan şey, yapılanın neye, kime hizmet ettiğidir, amaca uygun mudur? Ya da yapılan iş örneğin bir uyuşturucu, ya da kadın pazarlamak gibi bir yol ve yöntemle aynılaştırılabilir mi?

Elbette her iki şey, bir ve aynı değildir. Birincisinde belirli bir zorunluluk vardır; illegal çalışmanın vazgeçilmez bir öğesi sözkonusudur, yapılan iş proletaryanın çıkarınadır; diğerinde ise, zorunluluk yoktur, yapılan iş amaca uygun değildir; proletaryanın çıkarına değildir. Aradaki farklar böyle farklardır.

Komünist ahlak bağıntısında vurgulamak istediğimiz son şey, kimi istisnai durumların genel kural olarak algılanması sorunudur. Örneğin, kimi durumlarda, burjuvaziden bilgi almakla yükümlü, bilinçli, gönüllü görevli komünist bir ajanın davranışları, kuşkusuz proleter ahlak açısından, ahlaklıdır, çünkü proletarya davasına hizmet etmektedir. Fakat bu çok özel tavırlar, genelleştirilip bütün toplum için genel ahlak kuralı ilan edilemezler. Burada da bir zorunluluk vardır ve ajan, bilgi toplamak uğruna "kategorik" çerçevenin dışına çıkmak durumundadır. Bu durumda komünist ajanın yaptığı, yapacağı şeyler, bir anlamda komünist ahlaklılık ilkelerine ters gibi görünse de, gerçekte yapılan iş, proletaryanın çıkarına yapılan, büyük özveri gerektiren ve profesyonelce ele alınıp ona göre değerlendirilmesi gereken bir iştir. Bu gibi durumlarda, komünist ajan proletaryanın çıkarları uğruna bilinçli ve gönüllü olarak bir görev üzerlenmiş, genel toplum açısından reddedilen kimi işleri yapmıştır.

Şüphesiz bu gibi durumlar istisnai durumlardır, sıkça yaşanmaz. Ancak koşullar zorladığında, bu gibi durumlarda proleter ahlaklı davranmak adına bu tür işlerin yapılmaması düşünülemez.

Devrimcilik adına gerici ahlak anlayışlarının savunusu...

Bugün Kuzey Kürdistan-Türkiye toplumunda, ileriyi temsil etme, devrimcilik, sosyalistlik adına ortaya çıkan kimi grup ve yapılanmalar, ahlak konusunda yanlış bir kavrayışa ve yanlış bir pratiğe sahiplerdir. Bu yanlışlığın temelinde "popülist" yaklaşımlardan Marksizm-Leninizm bilimini kavramadaki eksikliğe kadar bir dizi faktör rol oynamaktadır.

Hakim sınıfların ahlak anlayışının egemen olduğu toplumda ilericilik, devrimcilik adına ortaya çıkan yapılanmalar, çoğu halde burjuvaziye karşı çok daha geri bir pozisyon olan feodal ahlak anlayışına sahiplenmekte, bilinçsiz bir şekilde eski değerlerin savunusunu gerçekleştirmektedirler.

Feodal namus anlayışının savunusundan, kadın-erkek ilişkilerindeki erkek egemenliğinin savunusuna, kibirliliğe, sekterizme, kariyerizme, makyavelizmden kolektivizme, yağcılıktan, kişiye tapmaya, asalaklıktan mafya yöntemlerine, politik cahillikten bencilliğe... bir dizi alanda yanlış değer ve kıstaslar, Marksist-Leninist değerler olarak görülüp gösteriliyor, ona uygun davranılıyor. Çoğu halde, milliyetçi ve mezhepçi yaklaşımlar, devrimci tarzın yerini rahatlıkla alabiliyor. Ahlak, sınıfsal bağından koparılıyor, dinsel motiflerle süslenmiş bir ahlak anlayışı proleter ahlakın yerine monte edilmeye çalışılıyor.

Ahlak alanında burjuva-feodal anlayışlardan kopmak için, sorunun bilince çıkarılmasının gerektiğini bir kez daha vurguluyoruz. Eğer bu yöndeki saflaşmada gerçek anlamda bir başarının ortaya çıkmasını bekliyorsak, bolşevik alternatifin propagandasının ve kitleler içinde bu anlayışın kök salmasının gerekliliğine ve bunun önemine işaret etmek gerekiyor.

Proleter ahlakın kavranması ve kitleler içinde yaygınlaştırılması, günümüzün görevleri arasındadır.

Eylül 1998 ▲

1 Eylül "Dünya Barış Günü"... Gerçek, kalıcı barış için, emperyalist sistemi devrimci savaşla yıkmak gereklidir!

Hitler Almanyası'nın 1939 yılında Polonya'ya saldırması ve İkinci Dünya Savaşı'nın resmen başlaması, bu savaşla 60 milyondan fazla insanın yaşamını yitirmesine yol açması üzerine, İkinci Dünya Savaşı sonrasında, **1 Eylül**, Birleşmiş Milletler Örgütü (BMÖ) tarafından **"Dünya Barış Günü"** olarak ilan edildi...

BMÖ, hizmetinde olduğu emperyalist-kapitalist sistemin ürünü olan savaşın barbarlığını gizlemek için ilan ettiği 1 Eylül "Dünya Barış Günü", bugün emperyalistlerin ve onların uşaklarının bir propaganda aracı olarak kullanılmaktadır.

1990'lı yıllara kadar emperyalistlerin, *"sistemler arası farklılıklardan"* kaynaklandığı yalanını yayarak, Rus sosyal emperyalizminin başını çektiği revizyonist kampın dağılmasıyla birlikte *"kalıcı barış çağına girildiği"*, artık "soğuk savaşın" tarihe gömüldüğünün propagandasını yapmaya başlamalarından kısa zaman sonra, Irak üzerine bombalar yağdırdılar, Somali'yi işgal ettiler, dağılan eski Yugoslavya'da, Çeçenistan'da, Ruanda'da da halkları birbirine boğazlattılar.

Sırplı faşistler bugün Kosova'da, Kosovalı Arnavutlar üzerinde soykırıma varan bir savaş yürütüyor. Kuzey Kürdistan'da, giderek yer yer Güney Kürdistan'a da kaydırılarak faşist Türk devleti tarafından yürütülen savaş ve benzeri diğer savaşlar, emperyalistlerin propaganda ettiği *"kalıcı barış çağının"* palavra olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Yürüyen bu gerici, haksız savaşlara karşı tepkiler de giderek büyüyor. Bu muhalefetin başını, esas olarak kimi burjuva pasifistler ve reformistler çekiyor. Bunlar insanların savaşa karşı duygularını suistimal ederek, savaşla sömürü sistemi arasındaki doğrudan bağı gözlerden gizleyerek haklı-haksız savaş ayrımını yapmadan, savaşın hangi somut siyasetin devamı olduğunu gözlerden gizleyerek genelde savaşa karşı çıkıyorlar.

Yığınların bilincinin bu denli karartılmasına karşı mücadele, bugün her zamankinden daha da önem taşıyor. Savaş/barış konusunda; sömürüsüz yeni bir dünya için mücadele edenler, haklı/haksız savaş ayrımını değerlendirmelerinin en başına koyarak mücadele ederler. Bolşevikler yürüyen bu gerici haksız savaşları, hakim sınıflara karşı savaşlara dönüştürmek için mücadele ederler. Emperyalizmi yıkmaya, sömürü sistemini ortadan kaldırmaya çalışırlar. Gerçek barış mücadelesi, DEVRİM mücadelesidir.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de bu gerçeklerin üzeri küllendirilmeye çalışılıyor. Türk hakim sınıfları yıllardır içte, PKK şahsında Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesine karşı haksız bir savaş yürütürken, dışa karşı da yeni savaşlara hazırlanıyor. Bir yandan TC'nin yürüttüğü, açık sömürgeci, ırkçı, ulusal baskıcı haksız savaş; diğer yandan da PKK'nin yürüttüğü ulusal baskıya karşı olma, onu reddetme noktasında demokratik bir yana sahip olan haklı bir savaş var...

Bu 1 Eylül'de de, Kürt sorununun çözümü için barış çağrıları yapılacak, çeşitli inisiyatifler oluşturularak "siyasi çözüm" adına faşist Türk devletine baskı yapılması için Batılı emperyalistler sıkıştırılacaktır.

PKK'nin 1993'lerden buyana süren tek taraflı ateşkes girişimleri ve giderek siyasetinin de Türk devletiyle siyasi bir çözüm için masaya oturma girişimlerine ve bunun için Türk devletinin masaya oturtulması için emperyalistlere yaptığı çağrılara dönüştüğü bilindiğinde, olacak bir barış ve bu temelde akan kanın durması, bugünkü savaştan iyidir. Fakat böyle bir barış sorunu kökten çözemeyecektir.

PKK'nin burjuva milliyetçi çizgisi doğrultusunda faşist Türk devletine karşı "siyasi çözüm" için yürüttüğü bu savaş, Kürt ulusunu ulusal kurtuluşa götüremez. Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu, sınıfsal kurtuluşa bağlı olarak ortak düşman olan faşist Turk devletine karşı, çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçilerle birlikte bu devletin devrimle yıkılması için mücadeleden geçer.

Ancak, işçilerin-köylülerin devrimci demokratik iktidarı, yürüyen haksız savaşın maddi temellerini ortadan kaldırabilir. Ancak böyle bir devrim halklar arasında gerçek anlamda kardeşliği gerçekleştirebilir...

Görev, sınıf bilinçli proletaryanın siyasetinin işçi ve emekçi yığınlara taşınması için, tüm ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçi yığınlarının sınıf mücadelesi temelinde, BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde birleştirilmesidir, örgütlenmesidir!

Gerçek barış için devrim mücadelesini yükseltelim!

Kahrolsun emperyalist, gerici, haksız savaşlar!

Yaşasın haklı savaşlar!

25 Ağustos 1998

Bir BP okuru. ▲

Seçim hazırlıkları başladı...

Burjuvazinin yamakları olan hükümet ve muhalefet partilerinin seçim hakkındaki görüşleri, seçimin hangi tarihte yapılması gerektiği üzerine demeçleri medyada çeşitli biçimlerde yansıyor...

Burjuvazinin ve onların sözcüsü durumunda olan partiler, kendileri için en yararlı zamanı seçerek, yine bir beş yıl daha bu memleketi talan etmenin, işçinin, emekçinin alınterini nasıl gaspedeceklerinin hesaplarını yapıyorlar. Onların yerleri belli, safları bellidir!

Burada önemli olan, işçi-emekçi cephesinde olaya nasıl bakıldığıdır!

Bilindiği gibi, bu cephenin "resmi" temsilciliğini yapan sendikalar, yukarıda bahsettiğimiz burjuva partilerinden birini ya da diğerini seçin talimatlarını vermek için zamanı beklemektedirler. Hangi partiye oy verilmesini isteyecekleri de, bizzat sendika başkanlarının hangi partiden aday olacaklarına bağlıdır...

Onlar, bu tavırlarıyla işçi sınıfının çıkarlarını burjuvazinin sınıf çıkarlarına kurban etmektedirler. Çünkü, 75 yıllık cumhuriyet döneminde, varolan düzen partilerinin bu ülkede nüfusun esas bölümünü teşkil eden işçilere, emekçilere baskı, zulüm, zam, yoksulluk vb. dışında bir şey vermediklerini, onları hep en kötü yaşam koşulları altında çalışmaya zorladıklarını, önemli bir bölümünü de işsizliğe terk ederek insan onuruna yakışmayacak bir şekilde aç ve susuz bıraktıklarını hepimiz biliyoruz!

Yine çok bahsettikleri "vatanseverlik" bağıntısında da durum apaçık ortada değil mi? Biz işçilerin, emekçilerin vatanının olmadığını biliyoruz. Aslında, burjuvazi ve onların temsilcileri de "globalleşen dünya"dan bahsederek, kendilerinin bir ülkesi olmadığını, nerede çıkarları doğrultusunda daha fazla iş yapacaklarsa, daha fazla sömürü gerçekleştirebileceklerse oralarda yatırım yapma durumunda olduğuklarını söylemekte ve yapmaktadırlar da. Örneğin, Sabancı'nın, Koç'un ve benzerlerinin başka ülkelerde yaptıkları yatırımları biliyoruz.

Ama yine de bu sahtekârlar, her zaman hilekârlık yaptıkları gibi şimdi de devam ediyorlar buna... Fakat bu burjuva devletin, Osmanlı devleti zamanında olduğu gibi, beş paraya takla atacak duruma geldiği, kendi memuruna verecek zammı bile IMF'nin belirlediğini, dış borcun 100 milyar dolara yaklaştığını, TL'nin artık dolar ve mark karşısında paçavra değerinde işlev gördüğünü, bunun sebebinin kendileri olduğunu da biliyoruz. Hakim sınıflar kendi çıkarlarını Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yaşayan herkesin çıkarı olarak lanse etmektedir. Yapılacak seçimleri de varolan sorunlara "çözüm" getirmenin aracı olarak göstermektedir.

İyi de, sınıfın gerçek temsilcileri ne yapacaktır?

İşte bu sorunu tartışmak için yapılan bir toplantıya katıldık...

İstanbul'un Anadolu yakasında yapılacağını duyduğumuz bir toplantıya katıldık. Toplantıda "eski" solculardan tutun da, geçen seçimde CHP'ye oy vermiş ve fakat bir kez daha yanıldıklarını görmüş, anlamış demokratlara kadar bir yelpazenin temsilcileri vardı.

Esas konu, yerel seçimlerde kendi bulundukları alanda varolan partilere oy vermemek –"çünkü onlara güvenilmeyeceği ortaya çıkmış"–, kendi bağımsız adaylarını desteklemekti.

Tabii ki, kişiler şimdilik tartışma dışındaydı, ama yine de birileri öne çıkarılıyordu, ya da çıkıyordu. Şimdilik mahalle mahalle dolaşarak uygun olan kahvelerde, derneklerde toplantılar yapmak, bu konuda taban yaratmaktı esas amaç. Ama bu yapılırken de Fatsa deneyiminden bahsediliyordu...

Seçilecek adaylarda hangi kriterlerin aranması gerektiği –en önemli kriter seçmenler tarafından denetlenebilir olmaktı– ortaya sunuluyordu... Fakat seçimleri boykot etmenin akıllıca bir iş olmadığı da geçerken savunuluyordu. Tabii ki mahallenin yerel sorunları, okul, yol, su, çocuk bahçeleri, spor sahaları, çevre sorunu da gündeme getiriliyordu.

İlk olarak katıldığımız bu toplantıda, önce durumu izlemek, tanımak, tanışmak önemliydi. Yine de ortamın kısmen uygunluğundan hareket ederek söz hakkı alarak konuşan arkadaşlarımız oldu. Bir arkadaş, sadece seçilebilecek adaylarda aranacak kıstasların ortaya atılmasının yetersiz olduğunu, esas sorunun hangi alternatifle işçi-emekçi kesime gidileceği olduğunu belirterek, bugünkü koşullarda esas itibariyle seçimleri boykot etmenin tek doğru tavır olduğunu, kendisinin de boykotçu olduğunu, çünkü değişik yelpazeden görünseler de, tüm düzen partilerinin işçi ve emekçileri kandırdıkları ve onların sırtından palazlandıklarını, bu partilere çanak tutmanın doğru olmayacağını ve fakat istisnai olarak imkânların olduğu yerlerde doğru bir program temelinde, halka yalan söylemeden, ilerici, devrimci, demokrat güçlerin ortak adaylar üzerinde anlaşarak mahalle muhtarları seçimlerinde ve belediye başkanlığı seçimlerinde biraraya gelinebileceğini savundu. İlerde yeni toplantıların yapılması konusunda anlaşarak toplantı bitirildi.

Şimdilik, böylesi toplantılara katılarak düzenin şu ya da bu partisinin savunulmasına izin verilmemesi, düzenin teşhir edilmesi ve mümkün olan koşullarda devrim propagandasının açıkça yapılması gerekmektedir. Bugünkü koşullarda, genel seçimlere katılamayacağımızı, bunun imkânlarının olmadığını, durumun bu konuda olgunlaşmadığını ve bu alanda boykotun tek doğru tavır olduğunu ortaya koymamız lazım.

Seçimler, ister istemez halkın önemli kesiminin hareketleneceği, bir dizi sendikada, dernekte tartışmaların yürütüleceğinin bilincinde olarak aktifleşmek, doğru görüşlerimizi işçilere, emekçilere götürmek ve kitleleri Bolşevik görüşlerle yüzyüze getirerek, onları örgütlemenin imkanlarını kullanmalıyız.

25 Temmuz 1998

Bir BP taraftarı. ▲

12 Eylül öncesi ve sonrası; içi devrimci hareketi, dışı işçi ve emekçileri yakıyor...

12 Eylül 1980 faşist diktatörlüğünün üzerinden tam 18 yıl geçtikten sonra, yine bir "12 Eylül" yazısı yazılmasına, "Yeter artık, 18 yıl geçti, artık bugüne ve yarına bakalım" itirazlarıyla karşımıza çıkan olabilir.

Doğaldır ki, çünkü bir dönem —1982'den sonra yoğunlaşarak tartışmalar günümüze dek sürdü denebilir bu dönem için— "12 Eylül'le birlikte..." diye başlamayan yazı yok gibiydi. Yıllarca yurtdışında ve yurtiçinde tartışıldı. 12 Eylül öncesi hata ve sevaplardan ders çıkarmanın hesapları yapıldı. Ne yazık ki, yapılan değerlendirmelerden çoğu pratiğe yansımadı, söylenenlerin çoğu yapılmadı. Her ne kadar geçmişin muhasebesi yapıldıysa da, 12 Eylül öncesi yapılan hataların benzerleri bugün de yaşandı, yaşanıyor...

Bu bağlamda, yıllar geçtikçe, 12 Eylül öncesi ve sonrasının anıları hafızalarda silikleşmeye başladı ve artık yazıla konuşula bıkkınlık geldiğinden olsa gerek, bu yazılar giderek seyreldi. Çünkü, yapılanlar geçmiş hataların devamının tekrarıydı. Yine örgüt içinde şiddet, farklı düşünenlerin dıştalanması, devrimci örgütlere düşmanca tavır, burnu büyüklük, birbirini karalama kampanyası, örgüt içinde farklı düşünenleri tasfiye etmek, devrimcilik adına "kirli işlere bulaşma" vs. vs.

Bir dönem çok konuşulmuş, tartışılmış, yazılmış olması; 12 Eylül'le hesaplaşmanın tamamlandığı anlamına gelmiyor. Çünkü, geçmişte yapılan hataların benzerleri bugün de mevcut. Bu bağlamda ne toplum, ne de devrimci hareket 12 Eylül'le hesabını bitirmedi. 12 Eylül; kemalist ideolojisi, kültürü, baskı aygıtları, tüm kurumlarıyla toplumun ve devrimci hareketin üzerindeki hegemonyasını sürdürüyor. Onu değiştirebilecek devrimci bir toplumsal dinamik çıkmadığı için, kendi doğal evrimi içinde derinleşerek, esneyerek varlığını sürdürüyor.

Faşist Türk devleti varlığını sürdürdüğü müddetçe de, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yolsuzlukların, çetelerin, mafyanın, adaletsizliğin... yani kısacası, şu ana kadar açıkladığımız, açıklamaya çalıştığımız, karşı çıktığımız her şeyin sürmesi kaçınılmaz.

Bu kaçınılmazlığı, Komünist Parti önderliğinde, işçi ve emekçiler tersyüz edebilirdi. Ama, ne yazık ki, gelişmiş, güçlenmiş bir Komünist Partisi'nin olmaması, genelinde de devrimci hareketin 12 Eylül'ün ilan edildiği günden başlayarak bu düzen karşısında hızla ve sürekli mevzi kaybetmesi; 1987 sonrasındaki doğrulma çabası, ancak var olan ama etkisiz bir toplumsal odak katına yükseltebildi onu.

Devrimci hareketin kaybettiği mevziler, aynı hızla ve sürekli sağ ve sağın en gerici kesimleri tarafından ele geçirildi. Anayasasından sıradan polis memuruna kadar, tüm kurumlarında tartışmasız sağın egemenliği böyle sağlandı.

12 Eylül'le devrimci hareket arasında doğrudan bir ilişki vardır. 12 Eylül'ün ilk ve en önemli hedefi; 1965'ten beri yükselen ve 70'lerde milyonlarca işçi ve emekçiyi etkisi altına alan devrimci hareketin yükselişini kırmaktı. Bu hedef, yalnızca cuntanın hedefi değildi, bir bütün olarak devletin genel politikasıydı, özellikle de sağcı üç faşist parti, MSP-AP-MHP'nin 65'ten itibaren hedefiydi.

Onlar, 1961 Anayasası'nın nispi "demokrasisi" içinde gelişen devrimci hareketin yükselişini engellemek, devrimci hareketin her türlü renginin devlet ve toplum kurumlarındaki etkisini yok etmek için kanlı bir hesaplaşmaya girişmişlerdi. 70'li yıllar, devrimci hareketle sağın bir içsavaşıydı. İçsavaş, devrimci hareketin lehine geliştikçe, sağın şiddeti arttı ve açık askeri faşist diktatörlükle doruğuna çıktı. 12 Eylül açık askeri faşist diktatörlüğü, MSP-AP-MHP'nin zaferi, devrimci hareketin yenilgisi; hatta bozgunuydu.

Bu faşist düzen, Demirel'i sonunda Cumhurbaşkanı, faşist kadroları da devletin istihbarat, eli kanlı çeteleri milletvekili, emniyet, milli eğitim, hatta dışişleri gibi kurumlarının temel unsurları yaptı. Artık bu faşist Türk devletinde devrimci harekete yaşama hakkı yoktu. 12 Eylül'ün idamları, işkenceleri, kayıpları ve cezaevlerindeki terörün kurbanları, devrimci ve komünistlerdi. Geriye toplum hatırası olarak kalan, devrimcilerin kıyımıydı. Devrimci hareketin direnişi yeterli değildi... Mevzileri hızla ve çok çabuk, askeri faşist diktatörlüğü de şaşırtarak terk etmişti. Bu terkediş, devrimci hareketin hem kendine, hem de onbinlerce sempati duyan insana, işçi ve emekçilerin güvenine ağır darbe oldu. Faşist diktatörlüğe, kolay lokma olan örgütlü devrimciler, geride kendilerine sempati duyan onbinlerce bozguna uğramış insanı ve işçi, emekçi yığınını bıraktılar. Bu onbinlerce sempati duyan insanlar, yıllar boyu kimliğini gizleyerek yaşamaya çalıştı ve adım adım daha önce reddettikleri sistemin, alelade bir unsuru haline geldiler.

Binlerce tutuklanmış yiğit devrimci, yenilen örgütsel darbelerin, çözülmelerin muhasebesine fırsat bulamadan faşist diktatörlüğün cezaevlerinde işkence ve baskı araçlarıyla yürüttüğü teslim alma politikasına karşı yıllarca onur savaşı verdiler.

Dışarıda kalanlar, yakalanmalardan, çözülmelerden, kimileri örgütlerinde aradıkları atılımı bulamadıklarından, her gün yenilen operasyonların giderek eriyerek ve ancak bir varoluş mücadelesi vermeye çalışan küçük gruplar haline geldiler. Toplum da devrimciler de birbirlerinden çok uzaklaştılar. Eskinin birebir etkilişimi iyi başlayan kötü biten bir "geçmiş"ti artık. Ne yazık ki, herkes kendi derdine düşmüştü. Yaşamda kalma mücadelesi için...

Şu "kayıp kuşaklar" meselesine ne demeli?! Yeni kavramlar, nitelemeler doğdu sonra. "Kuşaklar", "kayıp kuşaklar"... 68'liler, 78'liler, 12 Eylül gençliği... vb. Kimilerine

göre, 80 öncesi kanlı hesaplaşmanın tarafları kayıp kuşaktı, boşu boşuna hayatlarını, gençliklerini, kariyerlerini, mesleklerini, becerilerini kaybetmişler, hapislerde, sürgünlerde çürümüşlerdi. Kimilerine göre ise, 80 sonrası gençlik "kayıp"tı; ne değer yargıları, ne de ütopyaları vardı; markalara tapıyor, son model marka otomobil hesapları, iş kurma hesapları, küçük şeylerle mutlu olup, bunalımlara giriyorlardı.

Kuşaklar tartışmasının bilimsel değeri olup olmadığı bir yana, toplumsal bir olay olarak, Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketinin ve tabii ki tarihinin en önemli kesitinde doğanların, olup bitenlerin farkına varmadan sonuçlarını yaşamalarıdır. 1968-1971, 1974-1980 dönemlerinin tanıkları değildiler, ama devrimci hareketin yükselişinin çocuklarıydılar onlar.

Devrim, İbrahim, Deniz, Özgür, Deniz... isimlerini aldılar. Daha saymadığımız birçok isimler... Şimdi en büyükleri 30, en küçükleri 18 yaşında. Devrim, İbrahim, Deniz, Eylem ve Özgür'ler taşıdıkları adların anlamlarını öğrendiklerinde, bambaşka bir ülke vardı karşılarında sanacaklar. Doğdukları, çocukluklarını geçirdikleri, büyüklerinin büyük kavgalara tutuştukları o özgürlük kavgası yıllarını yaşamamışlardı. Anneleri, babaları, abileri, ablaları, dayıları, amcaları, teyzeleri, halaları; şimdi en gençleri 35'le 55 yaşlarındaydılar. Devrimciliği, komünistliği çoktan bırakmışlardı. İşlerine güçlerine gidiyorlar, sade bir hayat sürdürüyorlardı. Geçmişte başlarından bir dizi kötülük geçmişti, anlatıyorlardı bazen, ama o kadar...

Kimi, o günler ne kadar güzeldi, diyordu, kimiyse örgütlerinin nasıl yanlışlar yaptığını anlatıyordu. Acılar çekmişlerdi, özlemine doymadığımız evlerindeki o güzelim kitapları yakmışlardı. Birçoğu aylarca, yıllarca aranmış, kimi hapis yatmış, kimi yurtdışına kaçmıştı. Çok kötü günler geçirmişlerdi. Fakat her şeyin bir bedeli vardı. Onlar da bir bedel ödemişlerdi.

Devam edenleri de çok başkaydılar! Hem düşünceleri, hem davranışları, eskisine hiç mi hiç benzemiyordu. Kimileri legal partiler çevresinde, kimileri çağımıza göre Marksizm'in değiştiği fikrinde, kimileri de birleşme adına ilkelerden vazgeçmede odaklandı.

Sonuç olarak şimdi bambaşka insanlar hepsi; ve hepsi başka başka şeyler anlatıyorlar.

Devrim'ler, İbrahim'ler, Özgür'ler, Deniz'ler, ister markalara tapınsınlar, isterse de toplumsal duyarlılığın kurucuları olmaya kalkışsınlar, isimlerini taşıdıkları o tarihsel sürecin nesnel bilgisine dahi sahip olamadılar. İşçi ve emekçi düşmanı, katliamcı, faili meçhulcu faşist bir düzeni onlara miras bırakanlar, utanaçlarından olsa gerek, nesnel tarih bilgisinden de mahrum bıraktılar.

Oysa onlar, bugünü anlamak ve değiştirmek için geçmişin bilgisi ve deneyimiyle donanmış olmalıydılar. Bunun dahi başarılamamış olduğu koşullarda, emperyalizmin uzantısı faşist Türk devletinin değiştirilmesinden nasıl söz edilebilir ki?

İşte bu düzeni değiştirmek için; bugünü anlamak ve değiştirmek için, geçmişin bilgisi ve deneyimiyle donanmış Bolşevik tipte bir parti yaratılmalı. Marksizm-Leninizm bilimiyle donanmış, ayakları doğru yere basan bir partinin yaratılması için süren inşa çalışmasına katılmak... İşte, o zaman zafere doğru ilerlemenin olanaklarını yakalamış olacağız!

11.09.1998, Bir BP okuru.▲

"Dünya gençliğinin Bergama buluşması"

"Emek" gazetesinde duyurusunu okuduğum *"Dünya gençliğinin Bergama buluşması"* faaliyetine kısa bir süreyle iki arkadaş katıldık...

Kamp şeklinde düzenlenen buluşma, 29 Temmuz-8 Ağustos tarihleri arasında gerçekleştirilmişti. Biz de ancak 7 Ağustos'tan itibaren katılabildik.

Verilen bilgilere göre kampa katılım 5 bin civarındadır. Ağaçlarla kaplı açık bir alanda kurulan kampta bir yüzme havuzu ve bir motel kompleksi bulunuyordu. Açık arazide yüzlerce çadır kurulmuştu. Bir büyük çadırda da imece usulü günlük yemekler hazırlanıyor ve bulaşıklar ortaklaşa yıkanıyordu. Katılımcıların yüzlercesi uyku tulumlarıyla ağaçlık alanda geceliyordu.

Kampa geldiğimizde bizleri kapıda sıcak bir ilgiyle karşıladılar. Bu yüzden onlarla kaynaşmak hiç de zor olmadı. Yurtdışından Almanya ve Yunanistan'dan katılımın yoğun olduğu göze çarpıyordu. Japonya ve Kolombiya'dan da katılımcılar vardı. Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin hemen hemen her büyük şehrinden delege düzeyinde katılımcılar vardı.

Havuz kenarında kurulu standlarda Emeğin Partisi'nin yayınları ve çeşitli kitaplar sergilenmekteydi. Sergide yer yer Güney dergisi ve diğer yayınevlerinin kitaplarına da rastlanıyordu. Belirli yerlerde de resim ve heykel yapımıyla uğraşan bazı kişiler kendi el sanatlarını sergiliyorlardı.

Ağaçlık bölgede birkaç yerde oluşturulan gruplarda çeşitli konular üzerine forumlar düzenleniyordu. Aldığımız bilgiler doğrultusunda, forumlarda işlenen konular şunlardan ibaretti:

Çevre sorunu ve buna bağlı olarak Bergama'da siyanürlü altın aramaya karşı faaliyetlerin değerlendirilmesi, Almanya ve Yunanistan'dan gelen bazı sendikacıların düzenlediği tartışma toplantıları. Ayrıca, Almanya'dan MLPD kendi standını açmıştı.

Olabilecek kazalara karşı önlem de unutulmamış, bir "ilk yardım" revir odası kurulmuştu. Bazı standlarda da "buluşma" için özel hazırlanan şapka, T-Shirt, çeşitli rozetler ve bir sürü diğer rozetler satılıyordu.

Kamp faaliyetleri günlük çıkarılan "Kamp Ateşi" adlı broşürle yaygınlaştırılıyordu.

Bizler kaldığımız kısa süre içinde çok dar da olsa, bazı sendikal forum tartışmalarına katıldık. Hemen orada kurduğumuz bazı arkadaşlıklar üzerinden çeşitli siyasi konular üzerine tartışmalar yürüttük. Az da olsa adres alışverişinde bulunduk.

Değerli yoldaşlar,

Bizim yukarıda anlattıklarımız, kampın dıştan görünümünü oluşturmaktadır. Kamp, siyasi olarak bir EMEP ve MLPD ne kadar olursa o kadardı. Bizlere düşen görev, bu gibi dünyanın çeşitli yerlerinden de yoğun katılımların olduğu yerlere katılmak, kendi görüş ve düşüncelerimizi yaygınlaştırmak için kullanmaktır.

Ağustos 1998, BP taraftarları.▲

Ücretli sömürü düzenini ortadan kaldırmanın biricik yolu, Demokratik Halk Devrimi'dir!

Çeşitli ulus ve milliyetlerden Türk, Kürt, Laz, Çerkez, Abaza, Arap, Ermeni işçi ve emekçiler, devrimciler, yoldaşlar!

Faşist Türk devleti ekonomik kriz içinde. Bu ekonomik krizin yükünü yine kafa ve kol emekçilerinin sırtına yüklemekte...

Bu yıl içinde, önce Güney Asya borsalarındaki düşüşler, ardından bu "Asya krizi"nin diğer alanlara yansıması, son olarak Rusya'daki devalüasyon ve üç ay süreli moratoryum ilanı, emperyalist sermayenin ayakları altındaki zeminin gayet kaygan olduğunu bir kez daha gösterdi

Emperyalizm, gerçekte yapısal kriz içindeki kapitalizmdir! Ve o eğer dur denmezse, kendisiyle birlikte bütun insanlığı çöküşe, barbarlığa götürecektir! İşte onun için, durmanın zamanı değil, örgütlenmenin zamanıdır! Onun için, haydı hep beraber, faşist Turk devletini tarihin çöplüğüne atmaya!

Bugün ülkede ekonomik krizi oluşturan diğer nedenlerden biri de, Kuzey Kürdistan'da PKK nezdinde Kürt ulusuna karşı yürütulen haksız savaştır.

Emperyalizmin uzantısı, faşist Türk devleti varoldukça ve bu somürü düzeni devam ettikçe, işçi ve emekçilerın, memurların ve tum ezilenlerın, dargelirli yoksul köylülüğün sırtındakı kambur asla kalkmayacaktır. Bu kamburun kalkması için de tek bir alternatif var. Kapitalizmın ayrılmaz yol arkadaşı krizlerden gerçekten kurtulmanın bırıcik yolu olan devrim ve Sosyalizm'dir!

Bugünkü krizde de, sınıf bilınçli kafakol emekçıleri, mücadelelerini ucretli kölelik düzeninin kimi güncel görüntülerıne karşı mücadeleyle sınırlamamalı, tam tersine mücadelelerini, öncelıkli olarak ücretlı kölelık düzenin yol arkadaşı faşist düzeni yıkmaya yönelik bir mücadele olarak yurutmelidirler. Haydi hep beraber, bu kohnemış düzenı tarihin çöplüğüne atmaya!

Kadın ve erkek işçiler, tüm ezilenler, devrimciler, yoldaşlar!

Bugün zam, zulüm ve baskıların uygulaması içinde, haykırışınız yalnız iktidar partileri olan ANASOL-D ile sınırlı olmamalı, bu haykırışınız tek başına ekonomik taleplerde olmamalı, bu haykırış tüm devletin kurum ve kuruluşlarına karşı olmalı, varolan faşist devletin temellerını sarsan ve onu yıkmaya yönelen bir haykırış olmalı. Haydi hep beraber BOLŞEVİK PARTİ onderliğinde, bu köhnemış düzeni yıkmaya!

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, tüm ezilenler, devrimciler!

Bu krizlerin nedeni, yalnızca ANASOL-D hükumeti veya diğer düzen partileri değildir. Bu krizin nedenı kapitalist sistemin ta kendisidır. Her çıkan kriz, yeni krizlerın habercisidir Onun içindir ki, zam, zulüm ve baskılardan, krızden kurtuluşun bır tek yolu vardır: Krizin ve zam, zulüm, baskıların nedeni olan sömürü sistemını, bütün pıslıkleriyle birlikte tarihin çöplüğüne gömmek! Sömürünün olmadığı bır sıstemi devrimle kurmak! (...)

Tüm ulus ve milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler, devrimciler!

Sınıf bilinçli işçiler, emekçiler, tüm ezilenler! Faşist Türk devletı, PKK önderliğinde yürüyen ulusal kurtuluş mücadelesinde savaşan gerillalara sıkılan her kurşunu, sizlerden kesilen paralarla temin ediyor ve bu haksız savaşı sürdürüyor Yürüyen bu haksız savaşa karşı haykır! Onu durdurmak için, emperyalizmin uzantısı faşist Türk devletine karşı örgütlen ve onu yıkmaya yonelik savaş!

Bır yanda, içınde zam, zulüm, ışsizlık dolu ve daha fazla somuru demek olan ekonomik paketler açan, bolluk ve refah ıçindeki azınlık, diğer yanda, ekonomık krizin tüm faturası ona çıkarılan açlık sınırındaki çoğunluk Yani işçi ve emekçiler, dar gelirlı köylülük!

Bır yanda, binlercesi sokağa atılıp işsiz bırakılan, binlercesı de atılmayı bekleyen işçı ve emekçı, memur, dığer yanda, onun en ufak direnışini –ulkenın çeşitli illerinde olduğu gibi– faşist güvenlik guçleriyle bastıran hakim sınıflar .

Emekçılerın sömürücülere hiç ıhtiyaçları yoktur. Ama onların sömurecek sınıf ve katmanlara ihtiyaçları var Onlar sömürmeden yaşayamazlar. Somürenın aracı olan sömurucu devletın en temel dayanaklarından bırı ıse faşist ordudur Ordu, devleti ayakta tutan en önemlı kurumlardan bırisidir

Işçiler, emekçiler, her krız dönemınde aynı çileleri çekmek istemıyorsak, bu yazgıya boyun eğmemelı, onu değiştirmek için örgütlenmelı, örgütlu mücadelemizi yukseltmeliyiz. Vurgun ve talana karşı işçi, memur ve emekçilerin eylemlerindeki ofkemizi, kalıcı orgütlülüğümüzle pekiştirmenin zamanı geldi ve geçiyor.

Emperyalizmın uzantısı, bu sömürü düzenı devam ettiği sürece, bu krızleri yenı krizler ızliyecektir. Görev, bu krizlerden devrımci bir şekilde kurtulmak için işçi sınıfını örgutlemektir. Bu krizlerden çıkmak, sömürü ve baskı düzeniyle birlikte faşist duzeni yerle bir etmek için, işçi sınıfına yol gosterecek, ona önderlik edecek BOLŞEVİK PARTİ'yi yaratmaktır. Haydı hep beraber BOLŞEVİK PARTİ'yi yaratmaya!

Bu somüru duzeni devam ettiği sürece, tüm ulus ve milliyetlerden kadın ve erkek işçi ve emekçilerin hiçbir temel sorununa çözum getırılemeyecek, Kürdistan'a özgurlük gelmeden de diğer milliyetlerden işçi ve emekçiler de özgürlüğe kavuşamayacaktır. Bu anlamda gorev, tüm bu kötülüklerin, sömürünün, ulusal baskının kaynağı olan faşist düzeni yerle bir etmekten geçmektedir.

Faşist Turk devletını demokratik halk devrimiyle yıkıp ışçilerin-koylülerin devrimci-demokratik halk ıktidarını kuracak, oradan sömürünün kokunü kazıyacak olan sosyalizme yürüyecek, herkesten yeteneği kadar, herkese ıhtiyacına gore ilkesini bayrağına yazan komünist toplumu kurma mücadelesinde şaşmadan yürüyecek tek guç, BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde birleşmış işçi sınıfıdır.

Bu bilinçle BOLŞEVİK PARTI ınşası mucadelesine omuz ver! Bu bilinçle BOLŞEVİK PARTI saflarına katıl! Katıl kı, bu sömürü duzeni, işçi sınıfı önderliğinde emekçilerin yükselen mücadelesiyle başlarına yıkılsın. Katıl kı, zam, zulüm, sömürü, işkence ve faşizm son bulsun!

* Kahrolsun emperyalist kölelik düzeni!

* Kahrolsun emperyalist barbarlık!

* Kahrolsun faşist Turk devleti!

* Ya barbarlık, ya Sosyalizm!

* Ya emperyalıst barbarlık, ya Sosyalizm!

* Umut isyanda, kurtuluş devrimde!

* Yaşasın Bolşevık Partı!

* Bolşevizm yenecektir!

10.09.1998 ▲

Bolşevik Parti
KUZEY KÜRDİSTAN -TÜRKİYE

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

Ya yekemîn, wergerandina çînên paşverû li ser hukum ji aliyê gel, hukum bi dest xwe xistin, bûyina serdestê, ango bi kurtayî tê mana mafê şoreşkirinê, ya duemîn, tê mana mafê netewê yê damezirandina dewleteke cûda. Revîsyonîstên Şafakê îlan dikin ku, ew mafê gelê Kurd yê şoreşkirinê nasdikin(!) û bi vî awayî ji pirsgirêka netewî jî tê halkirinê.

Ya ku îbretê dide ev e, ku formulasyona "mafê çarenûsiya gel" ji aliyê Buharin dijî hevrê Lenin hatiye parastin û ji aliyê hevrê Lenin jî hatiye rexnekirinê. Em bersîva hevrê Lenin ji Buharin re bidin:

"... Di derheqa pirsgirêka netewî de jî ez eynî tiştan bibêjim. Li vê dere jî hevrê Buharin, tiştê ku ew dixwaze bibe, bi yê bûyî ve tevî hev kiri ye. Dibêje, divê em mafê çarenûsiya netewan nasbikin. Netewek bi tevî proleterya ve burjuvazî ye. Em proleter ji bo çi mafê çarenûsiya bûrjûva ku em kêm dibînin, nasbikin? Ev her du tiştan bi tu awayî li hev nayên! Bi destûra we, ya ku îro bi fîilî heye ve li hev tê. **Ku hûn vê tune bikin, encam bi tenê dibe xeyal.** (bmx.)

...

"... Hevrê Buharin dibêje 'ez dixwazim bi tenê mafê çarenûsiya çinên kedkaran nas bikim'. Ev tê vê manê ku, tu dixwazî tiştekî ku bê li Rûsyayê tu li welatekî din nehatiye biserketin nas bikî. Ev tiştekî bi kenoke." (RKP-B 8. Kongresine Sunulan Parti Programı Üzerine Rapor'dan; Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri, sayfa 277-278)

Revîsyonîstên Şafakê yên ku îro Tirkiyê "mafê çarenûsiya gelê Kurd" "bi tundî" dıparêzin, nabin tenê "kenok", di heman deme dê dibin herî hosteyê teorîsyen yê netewekariye netewa serdest jî. Îro li Tirkiyê mafê damezirandina dewletê, îmtiyazeke netewa Tirk ya serdest e. Mafê damezirandina dewleteke cûda yê netewa Kurd bi zorê ji destan hatiye girtin.

Komunîst tu îmtiyazên netewî naparêzin. Di nava netewan de wekheviya mûtlak diparêzin; helbet dizanin ku di mercên kapîtalîzmê de di nava netewan de wekheviya mûtlak nikare bibe; lê belê cardin jî, di teoriyê de bimîne jî, ji bo yekitiya karker û kedkaren ji cûre mîlliyetan pêk bînin, li dijî her cûr îmtiyaza netewî û newekheviyê derdikevin; heta ku dibe aliyê demokratîzma herî bibîrûbawer, herî fireh, herî pêşveçûyi derdikeve. Revîsyonîstên Şafakê çi dikin? Bi baxşîna mafê şoreş kirinê ji bo gelê Kurd (!) mafê netewa Kurd yê damezirandina dewletê ji holê radikin. Bi riya parastina îmtiyaza mafê damezirandina dewletê yê netewe Tirk ya serdest bi namerdî û dizî digrin. Li cem tiştê kenok, yê "bi tirs" ev e!

14. "Mafê Çarenûsiya Netewan" ji mafê damezirandina dewleteke cûde pêve tiştekî din nine:

Revîsyonîstên Şafakê, bi gotina "... mafê çarenûsiya xwe û ku bixwaze mafê damezirandina dewleteke cûde", ve, "mafê çarenûsiya xwe" ji mafê damezirandina dewleteke cûde weke tiştekî din dibînin. Gotina jorin ancax bi vi awayî dikaribû rast bibiya: "... mafê çarenûsiya xwe, ango mafê damezirandina dewleteke cûde...". Ji ber ku, mafê çarenûsiya xwe ji xwe mafê damezirandina dewleteke cûde ye.

Hevrê Lenin bi caran diyar kiriye ku, mafê çarenûsiya xwe, ji mafê damezirandina dewleteke cûde pêve tiştekî din nine:

"Mesela mafê çarenûsiya netewan **ango** (bmx) cihêbûna wan ya bi temamî bi riya azad û demokratîk û mesela damezirandina dewleteka serbixwe bi çareserkirinê ve were giredan..." (Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, sayfa 12)

Dûmahik Hêye

Bolşevik Partizan,
işçi sınıfının sömürüsüz, sınıfsız, yeni bir dünya davasının sesidir!

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN — Jİ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

150 000 TL.

1 Haziran / Hêzîran 1998

Sayı / Hejmar 118

68'İN ÇAĞRISI DÜZENİ KORUMAK DEĞİL, DEVRİMDİR!

Bolşevizmin sesine güç ver!
Bolşevik Partizan'ı güçlendir!

BOLŞEVİK PARTİZAN

"bolşevizmin sesi"